

ЕДИН ДЪЛЪГ ЗАВОЙ

КОНКОРДИЯ МЕРЕЛ

17

БОИВЕСТ
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

КОНКОРДИЯ МЕРЕЛ ЕДИН ДЪЛЪГ ЗАВОЙ

chitanka.info

Библиотека „Ретро“ ви представя поредица от незабравими любовни романи. Седемнадесетата книга от тях е „Един дълъг завой“ от Конкордия Мерел.

Жаклин — дъщеря на известен професор и Роналд — негов любим ученик и сътрудник, дълго и мъчително извървяват пътя към своята любов.

Честолюбие, болезнена гордост и неразбиране на другия пречат на брака им. Но любовта бавно и упорито надделява, за да дойде мигът, в който двамата млади ще се докоснат до щастието — търсено и изстрадано.

Валтер Белфорд се разхождаше нагоре-надолу из салона, говорейки с поучителен тон:

— Да, според моралистите парите са източник на всички злини, но всъщност само тези, които нямат състояние, вярват в тяхното пагубно влияние.

Жаклин, полуизтегната на един диван, вдигна очи и каза:

— Валтер, докога смятате да играете, и то неумело, ролята на философ? Тази перспектива не е никак весела.

— Извинете, не съм виновен — протестира младият човек.

— Но тогава защо е този спор с моралистите, с техните сентенции?

— Аз мислех за Роналд Дюан.

— О! — провикна се Жаклин, сгърчвайки лицето си. — Аз съм твърде весела днес, за да обсъждам хора, които ненавиждам.

Гласът на младото момиче издаваше вълнение, но това не попречи на Валтер Белфорд да продължи. Той се облегна на дивана, наклони глава към събеседницата си и с почти милваща интонация промърмори:

— Аз не бих искал за нищо на света да помрача настроението ви, Жаки! Само се питам какъв процент от печалбата — резултат от научните открития на баща ви — Дюан е запазил за себе си?

Жаклин широко отвори очи и като ехо повтори:

— Процент? Никакъв, мисля. Просто от около четири месеца те работят заедно — баща ми посвети д-р Дюан в опитите си за лечение на епилепсията, а д-р Дюан му предложи сътрудничеството си. Сигурно знаете, че на младия лекар му е предречена блестяща кариера?

— Неговото бъдеще никак не ме интересува. Все пак аз съм любопитен да науча какви са причините за изключителния му интерес към научните работи на вашия баща.

Тази настойчивост учуди младото момиче. То никога не беше се усъмнявало в добрината и честността на околните, дори когато ставаше дума за личности, предизвикващи силната ѝ антипатия.

— Докторът е ученик на моя баща и храни към него дълбоко уважение — с гордост отвърна Жаклин.

Белфорд внезапно стана и нервно обиколи масата.

Жаклин не беше сгодена за Валтер, но между тях съществуваше мълчалива уговорка.

Баща ѝ — блестящият професор Амроз Милсон, член на Медицинската академия, от дълго време беше престанал да упражнява професията си, за да се отдаде изцяло на научните си изследвания. Той бе от хората, които винаги са увлечени от някаква мечта — напълно откъснат от реалностите на всекидневието. Майката на Жаклин — очарователна и духовита францужойка — беше умряла при раждането ѝ. Доктор Милсон обожаваше дъщеричката си, а когато порасна, я посвети изцяло в делата си. От две години Жаклин работеше като асистент в лабораторията му. Тя дължеше на баща си привързаността към истината, а от майка си бе наследила красотата, духовитостта и импулсивността на характера си.

Белфорд бе пленен от красотата ѝ, но не бързаше да прави сериозно предложение, преди да се увери, че това очарователно същество притежава всички земни блага. Младият мъж имаше неутолим вкус към лукса и светските удоволствия, но липсата на средства го принуждаваше да действа предпазливо. Жаклин не беше запозната с паричните му затруднения. Тя виждаше в него приятен събеседник, човек с безупречни светски маниери, предано влюбен. Освен това чувствуваше нужда от опора — за да се противопостави на непоносимото високомерие на доктор Дюан. Жаклин наистина не можеше да понася този човек с мрачни, загадъчни очи, който непрекъснато посягаше на правата и привилегиите ѝ. В моменти на озлобление тя се оплакваше на Белфорд, а той винаги ѝ отговаряше със симпатия и разбиране. Днес обаче Валтер бе решил да бръкне дълбоко в раната, подпомогнат от самата Жаклин, която нескрито се отдаваше на подобни разговори — може би воден от надеждата, че те ще се задълбочат и ще се стигне до очакваното обяснение.

Валтер седна на един стол от другата страна на масата за чай и „откри огъня“:

— Жаклин, моля ви да ме слушате внимателно! Доктор Дюан помага на вашия баща в неговите изследвания. Очевидно той го прави с желание и аз не намирам нищо чудно в това. Но неговото влияние се разпростира и в дома ви — той си позволява да управлява всичко и всички тук.

— Никой не му е разрешил да се държи така и аз с мъка понасям това, Валтер.

— Да обсъдим сега всичко последователно. Най-напред той настоя да смените жилището си и да се настаните в тази къща, избрана от него.

— Точно така. На всичко отгоре запази един апартамент лично за себе си и обядва, без да се съобразява с мен.

— Но как обяснява той престоя си тук?

— Казва, че баща ми по всяко време има нужда от него. При все че татко се справяше преди много добре и сам. Той никога не е позволявал някой да се намесва така активно в неговите изследвания. Доктор Дюан се възползува от близостта им в болницата, за да се домогне до разрешението безпрепятствено да посещава лабораторията. В същото време той си запази правото на личен живот — винаги, когато пожелае, се връща в къщата си на „Холанд парк“, която е доста луксозно обзаведена. Той навярно е много богат.

— Вашият баща също е богат.

— Без съмнение баща ми в някои периоди е печелил много пари, но миналата година той изразходи големи суми, за да доведе докрай научната си работа във връзка с лечението на туберкулозата.

Белфорд слушаше внимателно, следвайки нишката на собствените си мисли:

— Доктор Дюан ли ви наложи тази Мак Карти — навярно под претекст да ви освободи от товара на домакинството?

— Да, той. И тази жена уж е в моя услуга, а неизменно се позовава само и единствено на доктор Дюан. аз не зная нищо в тази къща...

— Но защо, Жаки, понасяте всичко това, без да протестирате?

— Не мога да направя нищо, без да засегна баща ми, който има пълно доверие в доктор Дюан.

— Нима това е причината, за да позволите на един чужденец да се разпорежда у вас?

— И аз губя понякога търпение, Валтер. Можете ли да повярвате, че доктор Дюан е този, който определя дори часовете ми за престой в лабораторията? А понякога се стига дотам, че дори ми забранява и достъп до нея... На всичко отгоре доктор Дюан дори не си дава труд да

се покаже елементарно учтив с мен. Понякога така ми идва да се разбунтувам!...

— Но защо не последвате порива си, Жаки? Покажете вратата на доктора или натоварете мен с тази работа!

— Не, не, Валтер, това е невъзможно! — прекъсна го тя с треперещ глас. — Вие трябва да знаете всичко, Валтер! Преди година един шведски лекар се сдоби чрез измама с резултатите от опитите на баща ми. Той приложи новото лечение и получи значителни резултати. След това ги обнародва. Баща ми бе потресен и аз се страхувах, че той не ще може повече да продължи с изследванията си. За да доведе до успешен край откритието си, той бе пожертвувал всичко: време, сили, интелигентност. И изведнъж се видя ограбен. Разочарованието дълбоко разклати здравето му.

— Не се учудвам — отвърна Белфорд с чувство на симпатия. — Един учен има право да очаква от своите изобретения слава и печалби.

— Вие сега знаете положението — отговори Жаклин, смеейки се през сълзи. — И сигурно вече разбирате защо аз трябва да забравя своето чувство на неприязън — поне докато траят опитите на баща ми в сътрудничество с доктор Дюан. След това ние ще си уредим сметките.

— Трябва да бдите, Жаки, и да се борите за своя дял от печалбите.

— Какви печалби, Валтер?

— Ами от новото лечение на епилепсията, открито от вашия баща. То може да осигури сериозни финансови резултати.

— И това е възможно, но по-вероятно е неговите открития да донесат преди всичко почит, отколкото печалба.

— Във всеки случай, Жаки, вие не трябва да позволявате да ви ограбват. Откровено казано, нямам никакво доверие в доктор Дюан.

— Съмнявате се в неговата лоялност?

Белфорд избягна да отговори направо. Само добави:

— Помните ли, веднъж ми казахте, че Дюан е забранил да се публикуват поетапно резултати от експериментите? В същото време той пази бележките от всички тях — може би без знанието на вашия баща?

Жаклин потвърди с глава.

— С какво право той действа така, Жаки? — продължи младият мъж. — Защо доктор Дюан ви държи настрана? Защо си позволява да обсебва формулите, без да докладва за това на своя шеф?

Жаклин не можеше да не признае, че доводите на Валтер са логични. Думите му я притесниха и объркаха. А той продължи:

— Да, Жаки, всичките му действия изглеждат подозрителни. Очевидно той постъпва така заради парите и славата. Вярвай ми, Жаки, доктор Дюан е опасен интригант.

Внезапен шум ги накара да се обърнат. Внушителната фигура на доктор Дюан се очерта на прага. Жаклин силно почервения, а Белфорд, който обикновено оставаше господар на положението, загуби самообладание... От колко ли време доктор Дюан се намираще наблизо? Няколко секунди новодошлият остана съвсем неподвижен, впил мрачните си кафяви очи в заговорниците. После мълчаливо се отправи към тях и седна в един луксозен фотьойл. Без да обръща внимание на Белфорд, внезапно попита Жаклин:

— Къде е баща ви?

— В лабораторията — отвърна тя.

Последва тягостна тишина. Бедното момиче се насили да попита:

— Тежък ли беше денят ви в болницата?

— До крайност — отсече той.

Белфорд реши, че моментът е подходящ, и макар и с фалшив глас, побърза да се включи в разговора:

— Вашите занимания трябва да са доста сериозни. В какво всъщност се състоят?

— Просто изпълнявам всекидневните си задължения — промърмори докторът. — Спестете ми празните приказки на тази тема, моля ви!

Гняв припламна по лицето на Валтер. Обръщайки се към Жаклин, доктор Дюан с уморен глас каза:

— Не съм пил още чай. Бихте ли позвънили да ми го донесат?

Жаклин стана с нерви, опънати до крайност, и се отправи към звънеца. Високият и слаб силует на госпожа Мак Карти се появи веднага.

— Чаят на доктор Дюан, моля! — каза Жаклин.

— И най-вече, госпожо Мак — подхвърли докторът, — гледайте всичко да бъде по мой вкус!

— Аз не поверявам на никого грижата за вашия чай, господине — отговори икономката.

Белфорд използва случая, за да се намеси:

— Безспорно — каза той, когато госпожа Карти напусна стаята — има хора, които мислят, че всичко им е позволено.

Младият мъж произнесе тези думи с преднамерено нахалство. Жаклин погледна Белфорд с безпокойство и намръщи леко вежди, за да му напомни, че не одобрява, заради баща си, подобна атака. В същото време не пропусна да отбележи, че е предмет на специално внимание от страна на Дюан. Докторът дискретно следеше жестовете ѝ, а това накара сърцето ѝ ускорено да забие. Валтер Белфорд продължи със същия агресивен тон:

— От моя жизнен опит знам, че хората, които използват гостоприемството на някого, приемат всичко, което им се предлага, без да се опитват да налагат своите вкусове и привички.

Ако Белфорд се надяваше да предизвика скандал, то очевидно се излъга. Доктор Дюан само го погледна остро — демонстрация на пълното му безразличие към един толкова нищожен индивид.

Жаклин внимателно ги наблюдаваше с тайната надежда, че Белфорд най-сетне ще спре. Тя наистина бе решила да изтърпи всички обиди от доктор Дюан — дотогава, докато баща ѝ се нуждае от неговата помощ. Освен това виждаше, че Белфорд, възприемайки това арогантно държание, безсмислено усложнява и без това деликатната обстановка.

Влизането на госпожа Карти разкъса напрежението:

— Да ви сервирам ли чая?

— Не, благодаря — отвърна доктор Дюан. — Госпожица Милсон се нагърбва с това.

Спокойната увереност, с която доктор Дюан се разпореждаше, предизвика у Жаклин вълна на възмущение — гореща кръв нахлу в лицето ѝ. Разгневен до крайност, Белфорд скочи и каза:

— Жаклин, време е да се преоблечете за нашата разходка с автомобил. Извинете ни, Дюан! — подхвърли той със стиснати устни.

— Все пак не преди госпожица Милсон да ми е сервирала чая. Ще ме извините, че ви карам да чакате, Белфорд — отвърна Дюан равнодушно.

— Хайде, Жаклин, елате! — вметна Белфорд, едва сдържайки яда си.

Жаклин наведе глава, отправяйки умоляващ поглед към Валтер. След моментно колебание тя се упъти към подноса, напълни една чаша и я поднесе с трепереща ръка на доктора.

Това накара Белфорд шумно да напусне салона, отсичайки на излизане:

— Довиждане, Жаки! Не забравяй нашата среща утре в шест и половина!

Действително те имаха уговорка заедно да отидат на театър, а след това да вечерят някъде. Младото момиче с мъка сподиря приятеля си:

— Вие вече си тръгвате, Валтер?

— Мислите ли дълго да продължи тази зловеща комедия? — попита той.

— Не разбирате ли — отговори Жаклин с нисък глас, — заради спокойствието на баща ми аз трябва да се жертвувам.

— Но доктор Дюан се отнася с вас като със собствена робиня! Не е възможно вашият баща да позволява подобно нещо. Той е погълнат от своите работи и не си дава сметка в какво мъчително положение ви е поставил... Говорете му, Жаки! Кажете му цялата истина и не позволявайте на доктор Дюан да открадне изобретението и парите!

— Не мога да го безпокоя, Валтер — с наведена глава повтори Жаклин. — Татко се нуждае от сътрудничеството на доктор Дюан... За мен баща ми винаги е бил над всичко!

Белфорд за миг се замисли, после бързо се приближи и прошепна почти на ухото ѝ:

— Имам амбицията да заема първото място във вашето сърце, Жаки. Знаете ли го? Аз ви обичам! Омъжете се за мен, моя мила! Ще ви отведа оттук, далеч оттук!

Той се опита да я прегърне през кръста, но срещна съпротивата ѝ:

— Не, не, Валтер! Това е невъзможно сега. Трябва да почакаме! Това е мое право, скъпи Валтер... Разберете ме добре!

— Съгласен съм — самодоволно отвърна Белфорд, — но ви предупреждавам, че не ще чакам безкрайно. Не мога да гледам как страдате. Трябва да ми разрешите да ви покровителствам!

— Един ден може би Валтер... Един ден... — тихо продума Жаклин и се върна в салона. Завари Дюан почти привършил закуската си. Седна от другата страна на масата и срещна ядосания му поглед. Без всякакъв увод той отсече:

— Този човек е излишен тук. Изгонете го!

Алени петна избиха по бузите на Жаклин.

— Аз избирам приятелите си съобразно собствените ми разбирания — отвърна с леден тон момичето. — Разбрахте ли?

— Много добре! Продължавайте тогава и занапред да се свързвате с подобни марионетки — отвърна докторът с безразличие, свивайки широките си рамене и добави след малко: — Дайте ми една филия с конфитюр, ако обичате!

Жаклин примирено се подчини. Тя намаза конфитюра върху две филии, после ги слепи и ги поднесе на доктора.

— Благодаря! Конфитюрът от ягоди на госпожа Карти е отличен.

След настъпилото кратко мълчание той внезапно, преди още да е посегнал към филиите, отсече:

— Защо ме мразите?

Жаклин подскочи. За първи път докторът ѝ задаваше въпрос от личен характер.

— Очаквате ли сериозно, докторе, че ще ви отговоря? — с ирония отвърна тя.

— Аз съм свикнал да постигам това, което искам.

— Да допуснем обратния случай — да изтърпите един отказ?

— Това, което не може да се получи доброволно, се купува! — грубо отговори той.

— Всичко не се продава.

— Тогава това ще е първият път, когато моето наддаване ще бъде напразно.

Настъпи дълга и мъчителна тишина. Разкъса я Жаклин, бавно подреждайки една след друга думите:

— Аз съм ви много признателна, докторе, за предаността, която засвидетелствувате към моя баща...

— Признателност! — повтори той саркастично. — Забравихте ли, че имате работа с опасен интригант?

Силно смутена, Жаклин трескаво мислеше: „Така, значи той е чул нашия разговор и сега си отмъщава...“ За да прикрие вълнението

си, тя се изправи, после седна на друг стол и внезапно мина в атака:

— Вярно ли е, че вие сте подписали с баща ми договор, съдържащ клаузи, които се отнасят до новото лекарство против епилепсията?

Докторът повдигна клепачите си и съскащо попита:

— Белфорд ли ви внуши тази идея?

— Той просто ми каза своето мнение — чистосърдечно отвърна тя.

— О! — промърмори доктор Дюан. След миг мълчание вдигна глава и внезапно подхвърли: — А вие разрешихте ли да ви прегърне?

Жаклин стана яркочервена. Очите ѝ сякаш изпускаха светлини. Притесни се, защото Белфорд веднъж наистина я бе прегърнал съвсем неочаквано. Споменът я мъчеше — и поради оскърблението, и заради смуцаващото вълнение.

— Не мога да позволя разговорът ни да продължи по този начин — промълви тя и стана.

Без да се съобразява с протеста на младото момиче, докторът властно продължи:

— Вашият двусмислен отговор само потвърждава съмненията ми. Необяснимо ми е как е възможно жените да се привързват към подобни марионетки. Този човек някога работил ли е, ползвал ли е своите десет пръста, за да свърши нещо полезно?

— Той поне се стареае — отвърна сухо Жаклин — да бъде приятен на тези, които посещава. Той е симпатичен и много добре...

— И много добре възпитан, нали? — допълни Дюан с подигравателен тон. — Въпреки това той само преди минути наруши елементарните правила на благоприличие.

— Той беше възмутен от начина, по който вие се отнасяте с мен, и ви даде урок, който заслужихте.

— И в какво съм сгрешил?

— Вие ми говорите с недопустим тон.

— Аз ви помолих да позвъните да ми донесат чая.

— Извинете, вие ми заповядахте да позвъня... Може би не чувствувате разликата?

— А той не ви ли заповяда да се облечете, за да излезете с него?

— Това беше само един повод, за да ме отърве от вас.

— Така! Значи вие прекрасно знаете, че той действа по този начин, за да демонстрира своето влияние? Той иска да ми покаже, че вие му се подчинявате.

— Вие също имахте някаква специална причина, за да настоявате по този начин.

— Аз исках да ми се покорите.

— Това е непоносима претенция!

— Аз имах днес изключително тежък ден. Бях разбит от умора. А този млад човек, след като бе прекарал сутринта в леглото си, бе решил да обядва с вас, за да ви прави компания... Не мислите ли, че и аз, не по-малко от него, заслужавам някакъв знак на внимание?

— Аз се старая да се покажа търпелива...

— Не си правете този труд! Опитайте преди това да се освободите от вашата неизличима суетност.

— Моята суетност? — повтори Жаклин, задушавайки се от вълнение.

— Именно. Вие смятате, че аз подкопавам влиянието ви в този дом. Вие ревнувате баща си заради доверието, което ми засвидетелства.

Парещи сълзи напиреха в очите на младото момиче.

— Не, аз не съм ревнива, аз съм нещастна... От години аз бях всичко за татко. Той ми се доверяваше изцяло, помагах му. А сега вие ме държите настрана. Аз не ревнувам, но страдам!

Жаклин преглътна сълзите си, засрамена, че е показала слабост. Докторът остана дълго време потънал в мислите си, после се обърна към нея и каза:

— За да забравите мъката си, вие потърсихте утешение в компанията на един безделник, чието единствено достойнство е, че е изискан светски човек. Вие го окуражавате да ви ухажда... Той ви прегръща...

Изведнъж докторът спря, съзирайки разстроеното лице на Жаклин. Гневът му обаче надделя и той продължи — безпощадно и настъпателно:

— Но ако аз... ако аз се опитам да ви прегърна, бихте ме отблъснали, нали?

Жаклин почувствува, че дъхът ѝ спира. Харесваше ли я? Подиграваше ли ѝ се? Не... не може да бъде! Сивите му мрачни очи с

цвят на бурно море, стиснатите устни, опънатите черти сякаш говореха точно за това. Изплашена от голямото вълнение, което издаваше гласът на доктор Дюан, тя почти извика:

— Нищо не е в състояние да ме накара да се подчиня на такова насилие!

Лицето на доктора придоби обичайния си безразличен вид:

— И така, вие ме мразите?

Жаклин, страхувайки се да не произнесе категоричното си „да“, замълча.

— Вие ме мразите? — настоя той.

Тя се почувства принудена да отговори. Но не успя да сдържи възмущението си и избухна:

— Какво значение имат за вас интимните ми чувства?

Бавно формулираният отговор, който достигна до ушите ѝ, беше най-неочакван:

— Един изключителен интерес, в основата на който е, че аз не ви ненавиждам.

Жаклин скочи и нервно отвърна погледа си от доктор Дюан. Постара се отговорът ѝ да прозвучи твърдо:

— Отивам да се разходя!

И се отправи към вратата. Но едва прекрачила прага и обхваната от неописуема паника, тя се затича в обратната посока — към стаята си.

* * *

За голямо облекчение на младото момиче докторът не се появи на вечеря. Бащата и дъщерята останаха сами в трапезарията. За разлика от следващата сутрин, когато Жаклин и доктор Дюан закусваха един срещу друг в пълно мълчание. Роналд Дюан съсредоточено разглеждаше кореспонденцията си и едва преди да стане от масата, се обърна към Жаклин:

— Ако желаете, госпожице Милсон, тази сутрин можете да работите с баща си в лабораторията.

При все че всеки ден Жаклин си обещаваше да не обръща внимание на грубите обноски на доктора, отново и за кой ли път се стъписа от преднамерено диктаторския тон, с който той ѝ позволяваше да работи с баща си. Въпреки това младото момиче направи усилие и сравнително спокойно отвърна:

— Благодаря, ще бъда щастлива да помогна на татко в неговите опити.

— Мисля да отсъствам целия ден — продължи докторът, — и оставям баща ви на вашите грижи. Бдете над него, не го оставяйте прекомерно да се изморява. Когато работи, той забравя, че часовете летят. Постарайте се да го убедите след обяд да се поразходи с вас. За него по-добро от това няма.

Жаклин погледна доктора с недоумение:

— Вие говорите за моя баща така, сякаш той е болен. Това не е вярно, нали?

— Той трябва да се грижи за здравето си, тъй като работи с огромно напрежение.

— Така е винаги, когато баща ми е погълнат от някакъв научен проблем. Тогава нищо друго не съществува за него.

— И все пак използвайте влиянието си и го изведете навън!

Жаклин обеща да направи необходимото. Веднага след това тръгна към лабораторията, където облече бяла престилка и замечта за часовете, които ще прекара заедно с баща си — както по времето преди натрапчивото появяване на доктор Дюан в техния дом. Професорът не чу Жаклин, зает отрано със своята работа.

— Ах, Жаки, скъпа моя — възкликна той, щом я забеляза, — ти ли ще ми помагаш тази сутрин?

— Да, татко, както някога. Това ще бъде прекрасен ден, нали? — отговори тя, прегръщайки го нежно.

— Аз съм винаги щастлив, когато си до мен, Жаки! Но къде е Дюан?

— Доктор Дюан е принуден да отсъства през целия ден.

— Наистина ли? Няма да го има целия ден? — повтори ученият с ужасен вид. — Това е много неприятно. Точно днес имах голяма нужда от него.

Мърморейки, той продължи да подготвя необходимата за работа апаратура.

— Не се тревожи, татко, аз съм тук, за да ти помагам във всичко — малко нервно му отвърна Жаклин.

— Аз много те ценя, скъпа, но виждаш ли, исках да се посъветвам с доктор Дюан във връзка с една нова теория. Той е забележителен човек, Жаки! Във всяко едно отношение! Един ден той ще се издигне много и ти ще се гордееш, мое момиче, че си близка с такъв велик хирург. Аз съм имал за асистенти много талантиливи млади хора — Назак, Храдок, Детмол. Всичките те бяха блестящи, но Роналд ги превъзхожда във всичко — и по интелигентност, и по умения, и по характер.

Беше истинско мъчение за Жаклин да слуша как баща ѝ хвали не само професионалните, но и моралните качества на младия учен, как фамилиарно го нарича с малкото му име, давайки да се разбере, че го смята за много близък, че го приема като част от семейството си, едва ли не — като син.

Професорът след минута мълчание продължи:

— Шотландците са необикновени хора. Когато се заловят за нещо, или го довеждат до успешен край, или умират. Дюан е достоен син на Шотландия. Знаеш ли, че цялото му богатство се състоеше от една бедна къща, в която той живееше с майка си. Освен нея няма никакви близки. Нито пък пари. Издигна се с непосилен труд, задоволявайки се с малко.

— О, аз не се съмнявам, татко, че доктор Дюан има твърде успешна кариера и добро бъдеще. Но според мен той е твърде самоуверен. Понякога забравя, че всичко това дължи на вас.

— Вярно е, че отначало проявявах към него една по-особена загриженост, но той постигна бърз успех благодарение на изключителните си способности. Доктор Дюан има едва тринадесет години стаж, а вече е известен, с утвърдено име, печели добре и се ползува с репутацията на изключително прецизен специалист.

Въпреки усилията си Жаклин не успя да се зарази от ентузиазма на баща си. Тя виждаше доктор Дюан такъв, какъвто той се проявяваше пред нея всекидневно — властен, неучтив, егоист.

Между приказките вървеше и работата. Постепенно доктор Милсон замлъкна, потъвайки изцяло в опитите си. Жаклин се стараше да не изостава от него и му помагаше всячески. По време на обяда баща ѝ доверително каза:

— Това откритие ще бъде венецът на моята кариера, Жаки! Надявам се на голям успех, който ще ми помогне да възстановя мъчителните финансови загуби от миналите ми опити.

Въпреки че вече беше минала година оттогава, професорът не можеше спокойно и без вълнение да говори за провалените си надежди. Лицето му болезнено се сгърчи и той започна нервно да потропва по масата.

— Да — повтори, — аз съм убеден, че сегашният ми успех ще покрие загубите, които понесох в резултат на злоупотребите с доверието ми.

Вярна на обещанието си, дадено на доктор Дюан, Жаклин предложи на баща си да излязат на разходка. Но той отказа. Веднага след това се върна в лабораторията и продължи с озарено лице заниманията си.

— Ето! Очаквах точно такава реакция! — внезапно се провикна. — Жаки, погледни!

Веднага започна трескаво да обяснява, като използваше технически термини, напълно непознати за Жаклин. Тя не успяваше да схване смисъла на обясненията му, но разбираше едно — баща ѝ бе щастлив. Странно блестящите му очи, нарастващата трескавост и ненормалната афектираност не я притесниха — в общото вълнение тя просто не ги забеляза.

В този момент на вратата се откри високата фигура на Роналд Дюан. Острият поглед на доктора последователно се спря върху професора, после върху Жаклин.

Той свъси вежди и видимо загрижен, нареди на младото момиче да напусне лабораторията, без дори да се постарее да покаже елементарна вежливост.

Жаклин излезе с напирасца ярост в гърдите. Мисълта, че ще закъснее, ѝ даде сили да се върне назад, за да пожелае „лека нощ“ на баща си. С бързи крачки прекоси хола и се отправи към лабораторията. В преддверието почти се сблъска с доктор Дюан.

— Искам да пожелаая „лека нощ“ на татко, преди да изляза — помирително и с учтив тон помоли тя.

Придобивайки типичния си твърд израз, докторът категорично отказа.

— Мога ли да ви попитам защо? С какво право си позволявате да ме командвате? Как смееете да заставате между мен и баща ми? О, това е вече прекалено!

Лицето на доктора сякаш се сгърчи от болка, но Жаклин, завладяна от възмуцението си, не забеляза нищо.

— Аз трябва да разбера кое ви дава право да постъпвате така? Оставете ме да мина! — задъхано настоя тя, правейки опит да отблъсне доктора. Той обаче не помръдна.

— Това е невъзможно. Не мога да ви оставя да видите баща си тази вечер.

— Ще го видя! — настоя тя, удряйки с крак като непокорно дете.

— Правя го за добро. Спрете да настоявате!

Жаклин внимателно се вгледа в сивите му тъмни очи. Беше объркана... В тона на доктора имаше апел, молба...

— Не разбирам... — смутено избъбри тя.

— В името на любовта към вашия баща, бъдете внимателна! — промълви той.

Жаклин мълчаливо слезе по стълбата, а когато стигна до хола, чу как доктор Дюан затвори вратата горе.

В този момент забеляза Белфорд, който я очакваше, за да излизат. Втурна се към него, почти викайки:

— Валтер, Валтер, ако ме обичате истински, отведете ме! Така се нуждаю от утеха!

Младият мъж я настани в колата, която ги чакаше навън, и седна до нея. Той обгърна с ръка треперещото ѝ тяло, не пропускайки случая, който му се предлага.

— Мила, мила! — промълви той. — Аз не мога дълго още да чакам... Обещайте ми, че най-скоро ще се оженим!

Жаклин изпитваше силна нужда да бъде покровителствувана, утешавана, обичана... Тя търсеше топлина и закрила в ръцете, които я прегръщаха. Оставяйки сълзите си свободно да текат, промълви:

— Не мога повече да живея така, Валтер. Доктор Дюан успя да отнеме и обичта на баща ми. Вече никой не ми остава на този свят!

— Облегнете се на мен, мила! — нежно я приласка той. — Аз се наемам винаги да бдя над вас, Жаки! Можете да разчитате на мен! Достатъчно е само да кажете „да“. Обещайте ми да се оженим веднага!

— Имате моята дума, Валтер!

Тогава младият мъж се наведе над малката глава, доверчиво облегната на гърдите му. Покри с целувки косите, очите, деликатния ѝ врат, но когато потърси устните, усети съпротивата ѝ:

— Валтер, мой мили Валтер... Моля ви, оставете ме! — Женският инстинкт ѝ подсказа как най-безболезнено да откаже: — Съвсем ще ми се развали прическата.

Вечерта обещаваха да бъде чудесна. Спектакълът беше много интересен и те се забавляваха от сърце до момента, в който в ложата влезе разпоредител от театъра, приближи се до Жаклин и тихо ѝ прошепна нещо. Младото момиче се втурна към фойето. Там я очакваше госпожа Карти. В този миг Жаклин почувствува как всичките ѝ мечти рухват. С нисък глас госпожа Карти ѝ каза:

— Докторът ме изпрати да ви потърся. Той каза, че трябва незабавно да се върнете вкъщи.

— Какво има? Какво се е случило? — извика Жаклин.

— Докторът не ми даде никакви обяснения. Той каза: „Незабавно!“

— Да тръгваме!

Белфорд пожела да ги придружи, но Жаклин настойчиво отказа.

Вкъщи доктор Дюан я очакваше. Веднага забеляза умореното му и пребледняло лице. Почувства как сърцето ѝ се свива.

— Какво има? — промълви тя с усилие.

— Баща ви изпадна в криза. Направих всичко, което е по силите ми, но той все още е в безсъзнание.

В полунощ професор Милсон отвори очи и извика с учудващо ясен глас:

— Жаклин!

Тя се наведе към него и тихо каза:

— Аз съм тук, скъпи татко!

Роналд Дюан и госпожа Мак Карти стояха прави от другата страна на леглото.

— Жаклин... аз умирам — промълви той.

— Не! Не, татко! Вие сте по-добре! — опита се да го увери тя.

Побелялата му глава падна върху възглавницата. Докторът се наклони към него.

— Дюан, вие ще ми помогнете... Аз ви натоварвам да довършите работата по откритието с помощта на дъщеря ми. След моята смърт затворете лабораторията за пет дни. След това веднага продължете работата оттам, откъдето я оставихме. Всички указания и формули ще намерите в огнеупорната каса.

Гласът му отпаднаше все повече и повече... Внезапно ръцете му се сгърчиха върху завивката.

— Жаклин, къде си? Не ме оставяй! Обещай ми, мила моя, обеща ми!

Жаклин стисна ръцете на баща си и с неочаквано твърд глас каза:

— Давам ви дума, скъпи татко! Аз ще изпълня вашата воля.

Старият човек щастливо се усмихна, въздъхна дълбоко и падна назад. Доктор Дюан се наклони към него, постоя така няколко мига, след което бавно се изправи. Жаклин го следеше много разтревожена. Докторът само кимна. Момичето избяга от стаята тичешком.

Два часа по-късно доктор Дюан я намери в салона, приседнала до огъня. Не се бе сетила дори да смени роклята си. Тя рязко се обърна, щом чу шума от отварящата се врата. Надигна се, забелязвайки доктора.

— Снощи вие не ми позволихте да му кажа „довиждане“. А сега той е мъртъв... Това няма да ви простя никога. Никога!

Докторът се приближи, постави ръце върху свитите ѝ рамене и внимателно се вгледа в лицето ѝ. Вълнението, което го обземаше, сякаш изцяло промени суровите му черти. Попита я тихо:

— Помислете — какъв е последният спомен, който запазихте за него?

Жаклин вдигна очи, чакайки обяснение. Дюан продължи:

— Не изрази ли той вчера своето задоволство от хода на работата си, своята вяра в крайния успех?

Жаклин кимна утвърдително.

— Е, добре, младо момиче, мислете за това, че вашият баща е умрял с тази увереност. Помнете винаги, че това го поддържаше и в последния му час.

Звучният, метално твърд глас на доктора изведнъж сякаш се прекъсна. Жаклин, на края на силите си, избухна в ридания. Той внимателно я постави да седне и каза с тон, нетърпящ възражение, сякаш ѝ предписваше лекарство:

— Плачете!

След това излезе от салона и се качи в стаята на професора. Там завари госпожа Мак Карти да завършва последните приготовления около мъртвеца.

— Какво изпитание, докторе! — каза тя с искрено съчувствие. — Да умре в момент, когато бе така удовлетворен от опитите си.

Дюан рязко се обърна към нея и почти извика:

— Какви опити? Та откритието му нямаше никаква стойност! Професорът загуби ума си още миналата година, когато незаконно обнародва откритието му за туберкулозата. Аз затова се настаних тук — за да скрия от всички тъжната истина. А тези книжа и формули са добри само за огъня.

Докторът нервно прекара ръка по челото си и тихо, сякаш на себе си, продължи:

— Това е толкова мъчително! Но момичето не трябва никога да узна истината за тази драма. Госпожо Мак Карти, аз разчитам на вашата дискретност.

— Вие можете да бъдете напълно спокоен, господине — увери го старата жена, в чиито очи се четеше преданост и искреност.

— Да, да... зная. Но аз казах повече, отколкото трябваше. Понякога е така тежко да се пази дълго и от всички подобна мъчителна тайна.

Преди да напусне стаята, той се приближи до леглото и се вгледа мълчаливо в мъртвия. Лицето му бе изпълнено с вълнение и мъка.

* * *

Жаклин не запази никакъв спомен от първите часове след смъртта на баща си. Тя спеше непробудно, разсипана от внезапния удар, който я сполетя. Когато излезе от вцепенението, почувствува почти физическа нужда да се отдаде на скръбта си. Но сълзите не успяха да победят волята ѝ за работа — тя беше обещала, трябваше да продължи опитите на баща си.

Една сутрин доктор Дюан, който междувременно бе напуснал дома ѝ, я посети, за да си вземе сбогом. Учтиво я уведоми, че се е настанил в къщата си на „Холънд парк“. Жаклин дори проформа не възрази, само каза:

— Надявам се да не сте забравили, че татко ни натовари заедно да довършим изследванията.

— Винаги можете да разчитате на мен — твърдо отговори Дюан.

— Вероятно ще мога да се справя и сама, но ако не успея, ще ви потърся.

— Аз съм на ваше разположение. Щом имате нужда, повикайте ме!

Докато доктор Дюан говореше, сивите му мрачни очи неотлъчно следяха лицето на момичето. Смутена, Жаклин отвърна глава и каза с нисък глас:

— Благодаря ви, но не смятам, че ще се наложи да ви безпокоя, поне докато преглеждам бележки. Бихме могли да се уговорим за друго — вие да идвате в лабораторията, за да проследявате общия ход на изследванията.

— Бъдете сигурна, че винаги ще ви помагам в случай на нужда — малко смутено отговори той.

Перспективата да се вижда често с доктор Дюан за Жаклин бе повече от непоносима. Затова тя добави:

— Аз ще направя всичко възможно да извърша сама по-голямата част от предварителното класиране. Имам предвид, че сте много зает с вашите работи.

— Ще взема моите вещи още днес — сякаш разбрал намека ѝ, бързо отговори Дюан. — Бихте ли предупредили Мак, че камериерът

ми ще има грижата за това? А аз ще дойда след десет дни — допълни, подавайки ѝ ръка.

Жаклин инстинктивно понечи да се отдръпне, но се отказа — разбираше, че е длъжна да отговори на този жест. И ръката на доктор Дюан — тази фина и нервна ръка, която се справяше и с най-деликатните операции — за момент се докосна до треперещата ръка на младото момиче.

* * *

От принудителната, обещана на смъртния одър почивка оставаха още два дни. Достатъчно време, за да успее Жаклин внимателно да проучи финансовото си положение и да направи програма — както за бъдещия си живот, така и за предстоящите изследвания. Тя имаше нужда от тази яснота. Най-вече защото бе убедена, че баща ѝ е заделил специален резерв за скъпите опити в лабораторията. Допускаше, че тази информация най-точно може да получи от нотариуса, въпреки че след погребалната церемония той не отвори нито дума за каквото и да е завещание. Позвъни му и учтиво го покани. При срещата Жаклин се опита накратко да го въведе в проблемите си.

— Аз не съм в течение на финансовите дела на моя баща, но зная, че той е оставил немалко пари. Бих искала да направите необходимото, за да получа нужния ми на първо време аванс.

— Това наистина би било нормално — промърмори нотариусът, сякаш се опитваше да спечели време.

— Е, добре тогава. Бъдете любезен да ми доставите една по-значителна сума веднага, за да започна работата в лабораторията. Опитите не могат да чакат...

— Вие не ме разбрахте — поясни нотариусът. — Моя скъпа госпожице, вие действително ме опечалявате...

— Как? Вие предвиждате трудности? — неволно извика Жаклин.

— Трудности? Аз не мога да си обясня защо на мен са оставили тежката мисия да ви поставя в течение...

— Да ме поставите в течение на какво? — попита Жаклин с нарастващо безпокойство.

— Моля ви, госпожице, овладейте се! Внезапната смърт на баща ви ме поставя в много особено положение и аз се чувствавам принуден да ви открия истината. Въпреки че според мен вие би трябвало да бъдете предупредена за това още в началото.

— Но за Бога! Говорете по-ясно! — направо извика Жаклин. — Какво се е случило? Не ме дръжте в неизвестност!

Нотариусът се изкашля, сякаш за да събере сили, и с мъка започна:

— Мила госпожице, професор Милсон нищо не ви е оставил...

— Нищо? — повтори тя с глас, сразен от новината.

— Състоянието, което той притежаваше, бе изцяло погълнато от предишните му опити.

— Да — прекъсна го Жаклин. — Зная, че тогава баща ми изгуби цялото си състояние.

— Той изгуби всичко!

Жаклин гледаше с недоумение. Та баща ѝ през цялата тази година с нищо не бе променил живота си. Дори напротив — в новите си опити той влагаше значително по-големи средства. Тя продължи да мисли на глас:

— Но тогава откъде произтичат средствата, които осигуряваха нормална работа в лабораторията, а също и нашето съществуване?

— Доктор Дюан ми връчваше винаги необходимите суми...

Жаклин побеля като платно и сериозно уплаши нотариуса. Той помисли, че момичето ще припадне, и се втурна да ѝ помага. Но тя показа характер — бързо преодоля моментната си слабост и с усилие проговори:

— Доктор Дюан? Сигурен ли сте? Трябва да имам халюцинации...

— Но защо така се учудвате? Доктор Дюан живо се интересуваше от изследванията и държеше да ги финансира... Мила госпожице, аз съм много огорчен да ви виждам така разочарована...

— Какво да сторя? Баща ми дори не ми е намеквал за нашето положение. Да ви попитам още веднъж — напълно ли сте сигурен в това, което казвате?

— Абсолютно! Разполагам и с нужната документация. Мила госпожице, бих искал да ви изразя дълбоката си симпатия...

— Благодаря ви. Аз вярвам във вашата искреност. Но сега ви моля, оставете ме сама!

Горчиви мисли завладяха неподготвеното момиче. „И така — мислеше си тя, — дори покрива над главата ми, хляба, който ям, дрехите, които нося — всичко, всичко дължа на доктор Дюан. Вече не се учудвам, че той си бе присвоил дори правото да се разпорежда с мен. Та аз също съм била включена в сделката! Какво ме очаква? Как да изпълня обещанието, което дадох на баща си?“

Тягостното самосъжаление бе прекъснато от госпожа Мак Карти. Тя влезе, за да съобщи, че доктор Дюан чака в малкия салон. С едва сдържана мъка момичето се съгласи да слезе, за да се срещне с доктора. Завари го да гледа навън, с гръб към вратата. Той живо се обърна и очите им се срещнаха.

— Когато дойдох, госпожа Мак Карти ми съобщи, че сте заета. Търпеливо изчаках своя ред — необичайно закачливо подхвърли той. — Съжалявам, че ви досаждам, но бих искал да поговорим. Дошъл съм, за да ви направя едно предложение.

— Слушам ви.

— Баща ви възложи на нас да продължим изследванията... Мисля, че би било по-добре, ако аз поема цялата отговорност. В случай че се съгласите, аз съм готов да ви предложа да откупя вашата част от евентуалните бъдещи печалби. Ще дам моите инструкции на вашия нотариус и той ще подготви необходимите за подписване документи.

Докато говореше, докторът избягваше погледа на младото момиче.

— Как можете да допуснете, че аз ще приема да се измъкна от отговорността, с която баща ми ме е натоварил? — отговори тя с развълнуван глас. — Въпреки че всичко е ваша собственост, геният на баща ми принадлежи единствено нему. Нотариусът беше тук и аз съм запозната с истинското положение.

— Сгрешил е. Не е било необходимо да ви казва всичко.

— Напротив! Аз го уважавам и съм му благодарна, че ме предупреди още в началото — прекъсна го тя. — Сега само ми остава да ви благодаря. Добре че скоро опитите на баща ми ще бъдат търговски експлоатирани и аз ще мога да се издължа към вас.

— Аз не ви искам нищо! — отсече Дюан.

— Не, трябва да ме разберете — аз ще бъда страшно унижена, ако остана ваша длъжница.

— Но, госпожице, не признателността, а гордостта ви вдъхва тези скрупули... Това, че ми дължите пари... това сякаш ви изглежда най-непоносимо.

— Най-съкровено желание на моя баща бе да види завършека на своите открития. Той винаги се е страхувал, че няма да му достигнат силите... Впрочем аз ви благодаря и от негово име за голямата помощ, която ни оказахте.

— Аз се намесих по времето, когато вашият баща беше изпаднал в твърде тежки затруднения — подхвърли Дюан с рязък глас. — Бих искал да ви попитам още веднъж — съгласна ли сте да ми отстъпите вашата част?

— Не! На никаква цена — не! Аз държа на обещанието, което съм дала на един умиращ.

— Допуснете, че работата не даде очакваните резултати.

— Моят баща ме увери, че успехът е сигурен. Разбира се, и най-големите учени се лъжат. Винаги е възможно да се извърши някоя грешка в изчисленията, но...

— Той винаги имаше грижата да контролира и проверява всеки резултат.

— Аз зная по-добре от всеки друг — та нали бях негов сътрудник почти от началото. Все пак, винаги може да се сгреша.

— Е, добре, аз ще рискувам!

— Аз държа да бъдете предпазен от какъвто и да е риск. Много ви моля, съобразете се с моите доводи!

Ако Жаклин не бе така предубедена, неминуемо щеше да забележи искрения тон, с който Дюан ѝ говореше, щеше да си даде сметка, че той познава истинското положение и всячески се стареа да го скрие от нея. Но тя нито за миг не можеше да допусне доброжелателност от негова страна. Затова предизвикателно вдигна глава, впи сините си очи в неговите и попита студено:

— Доктор Дюан, бихте ли авансирали такава голяма сума, ако предварително не сте сигурен в успеха? Ако аз приема вашето предложение, вие се излагате на опасността да претърпите голяма загуба.

— Тъй като аз съм готов да понеса този риск, нямате основание да ми отказвате.

— Струва ми се, че не ви е присъщо да подписвате нечестна сделка?

Лицето на доктора пламна.

— Мислете, каквото искате, но се съобразете с моето предложение — решително отвърна Дюан.

— За толкова наивна ли ме мислите? Вие успяхте да ме отдалечите от баща ми, когато беше още жив, но аз не ще ви оставя

след неговата смърт да грабнете пред очите ми плода на продължителния му труд, да си присвоите неговата слава!

— Вземете си думите назад! — извика с пламнали от гняв очи докторът.

— Напротив, аз поддържам решението си. Ще запазя моя дял и ще защитавам на всяка цена завета на баща ми.

С голямо усилие той се овладя и попита:

— Какво ще правите вие без пари? Послушайте ме и аз ще доведем делото на баща ви докрай!

Внезапно Жаклин почувства прилив на сили. Мисъл за спасение пресече съзнанието ѝ. Как не се беше сетила по-рано? Обнадеждена, тя започна да се смее нервно.

— Много благодаря! Не се измъчвайте повече за мен! Аз съм сгодена за Валтер Белфорд. Той все още не знае, че аз съм в такова затруднение. Иначе веднага щеше да се притече...

Жаклин не успя да продължи — Дюан заплашително се наклони към нея, гледайки я втренчено. Леденият му глас я закова:

— Днес аз дойдох да ви помогна с една покупка, която зная, че е неотложна... и за благодарност вие ме третирате като крадец! Никой друг не ме е оскърбявал така мъчително! На всичкото отгоре ме противопоставяте на тази елегантна марионетка, способна да служи само за манекен! Тази марионетка, която търси женитба с вас само за да завладее богатството, което мисли, че притежавате... Това аз не ще ви простя...

Дюан стисна зъби и успя да се овладее. След миг мълчание продължи по-спокойно:

— Е, добре, поискайте му тогава да ви помогне! Попитайте го незабавно! Опишете му положението и всичко, което очаквате от него. Ако ви отговори, че можете да разчитате на помощта му, аз няма какво повече да кажа. Но ако той ви откаже, ще трябва да се задоволите с мен. В такъв случай аз поддържам предложението, което ви направих, но вече само при едно условие...

— Какво искате да кажете? Какво условие? — промълви тя.

— Условието е да се омъжите за мен незабавно.

Младото момиче инстинктивно се отдръпна, сякаш да се защити.

— Да се омъжа за вас? — простена тя. — О, аз не искам... не бих могла.

Трескаво в съзнанието на Жаклин се заредиха мъчителни картини. Но самата мисъл за Валтер я импулсира и я накара да погледне по-спокойно. Нима е нужно да се вълнува, след като знае, че има човек, готов на всичко заради нея. Това ѝ даде нови сили — тя взе слушалката, набра телефонния номер на Белфорд и без предисловие изложи затрудненото положение, в което се намираше. След всеки негов отговор обаче гласът ѝ спадаше и губеше звучността си. Накрая съвсем тихо каза:

— Щом не можете да направите нищо за мен, тогава всичко е свършено между нас, Валтер. Сбогом!

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Щом Валтер я изоставяше в такъв тежък момент, какво би могла да очаква от останалите! Но тя трябва да живее, макар и сама! Трябва да изпълни обещанието, дадено на баща ѝ.

Обръщайки се, срещна погледа на Дюан. Гневът беше изчезнал. Видимо спокойна, с твърд глас промълви:

— Веднъж ми казахте, че това, което не може да се получи доброволно, се купува. Е, добре, вие определите цената. Аз ще се омъжа за вас, когато пожелаете...

След капитулацията ѝ Дюан излезе, без да каже дума повече. Останала сама, Жаклин навярно бе плакала безутешно — отчаяна и възмутена. Но на следващия ден докторът я намери в лабораторията съвсем спокойна, седнала пред една маса, отрупана с книги и бележки на професора. При неговото влизане тя се обърна.

— Добър ден — каза кротко и тихо продължи работата си.

— Ние още сега трябва да вземем известни решения относно женитбата — делово започна Дюан.

Той спря, очаквайки отговор. Всъщност я провокираше, давайки ѝ възможност да му се противопостави, да възроптае, да защити достойнството си. Но решението на Жаклин бе окончателно — Дюан грубо ѝ бе наложил брак срещу обещаната парична помощ, нужна за изследванията. Тя се бе съгласила, не очаквайки от него нищо друго, освен бруталност и егоизъм. Жаклин не разбра, че ѝ бе подадена ръка, и пропусна мига, в който можеше да спаси свободата си. Впрочем отговорът ѝ беше повече от категоричен:

— Думата е дадена, сделката е вече сключена.

— В такъв случай колкото по-бързо, толкова по-добре!

— Впрочем ваше бе становището, че сключването на брака ни е неотложно.

— И вие не виждате в това някакво неудобство? — остро гледайки я, бързо отвърна Дюан.

— Моите лични предпочитания не трябва да имат значение — от отговора на момичето лъхаше студенина.

Докторът запази мълчание. Ако Жаклин бе допуснала да се види вълнението ѝ, ако се бе вслушала в женския си инстинкт, ако бе показала мъката си, Роналд Дюан без съмнение би я освободил от поетото обещание — никой мъж не остава безучастен към страданието и сълзите на една жена. Но тя остана подчертано спокойна, като се опитваше да се въоръжи с безразличие, за да се опази от бъдещи страдания. Това нейно поведение очевидно предизвика доктора:

— Тогава въпросът е решен. Предлагам ви да живеем мирно и тихо в моята къща на „Холънд парк“. Тя е така широка, както и тази, но...

— При условие че ще мога да идвам всяка сутрин в лабораторията, на мен ми е напълно безразлично дали ще живея тук, или там — прекъсна го тя.

— Наистина — отговори Дюан, мъчейки се да прикрие срама, който изпитваше от презрителното ѝ отношение. — Въпреки това аз не бих искал да сменяте жилището си, ако имате някакво възражение.

— Доктор Дюан, когато купувате някаква мебел, имате ли навика да се консултирате с нея при определяне на мястото ѝ?

— Не — отговори грубо той, при все че забеляза куража, който проявяваше жертвата му. — Аз не се допитвам до никого, критерий единствено е вкусът ми.

— Тогава ще ви помоля да не правите и сега изключение.

— Много добре! — прекъсна я той, стискайки зъби. После извади от джоба си една кутийка и добави: — Купих пръстен. Ако е по вкуса ви, бих искал да го сложите.

— Да, обичаят го изисква — с равен глас отвърна Жаклин и протегна дясната си ръка, за да приеме подаръка.

— Другата ръка, ако обичате!

Жаклин машинално се подчини. Доктор Дюан деликатно постави пръстена върху тънкия ѝ пръст и с учудване забеляза, че тя дори не го погледна.

— Харесвате ли го?

Всъщност Жаклин бе оценила не само изящната красота на пръстена, но и вкуса на този, който го бе избрал. Но каза само:

— Благодаря ви! Мисля, че така споразумението е вече сключено.

— Споразумение? Съвсем не това...

Жаклин побърза да го прекъсне:

— Ако нямате нищо против, аз ще подновя работата си. Бързам да намеря едно важно указание.

Постепенно Дюан проумяваше, че Жаклин бе приела предложението му за женитба единствено поради трагичното си заблуждение — тя напълно вярваше в успешния завършек на бащиното дело. В един миг докторът сякаш бе готов да разкрие истината — тази, която би върнала свободата ѝ. Но поривът му бързо бе охладен от самата Жаклин:

— Смятайте, че имате пълна свобода да постъпвате по свой избор, а аз не ще си позволя да възразя на което и да е ваше мило предложение.

— Това ли е последната ви дума?

— Да — студено отговори Жаклин.

— И моята също. Да става, каквото ще!

* * *

Два дни по-късно Жаклин Милсон и Роналд Дюан сключиха брак. След скромната церемония Жаклин се пренесе в къщата на „Холънд парк“, а Дюан, по-мрачен от всякога, бързо се отправи към кабинета си. Младото момиче все още не можеше да осъзнае значимостта на случилото се — сякаш пред очите ѝ се нижеше филм с непознати герои. Госпожа Мак Карти я посрещна с готов обяд и Жаклин съвсем машинално зае мястото си на масата. Старата икономка остана права в очакване на разпорежданията на новата стопанка, но вместо това срещна учудения и неразбиращ поглед на Жаклин.

— Да не би нещо да не е наред, мила госпожо Дюан?

„Госпожо Дюан“ — произнасянето на това име накара Жаклин да подскочи. Нервно погледна пръстена си и внезапно, с болезнена острота, осъзна коренната промяна, настъпила в живота ѝ. Тя вече беше госпожа Дюан...

— Не, благодаря ви, мадам, всичко е така, както трябва.

Икономката продължи да стои на мястото си.

— Пожелавам ви много щастие! — добави тя.

Лека червенина заля лицето на Жаклин.

— Благодаря — тихо отговори.

Пожеланията на възрастната жена явно бяха искрени и Жаклин не искаше да я наскърбява. Мадам Мак Карти продължи:

— Аз съм го отгледала.

— Наистина ли? — учудено възкликна Жаклин. — Не знаех.

Настана неловко мълчание, което старата жена внезапно прекъсна:

— Но той винаги е бил ужасно сам! — и без да остави време на Жаклин да каже нещо, Мак Карти излезе.

Младата жена замислено продължи да разглежда приборите, поставени на масата, не забелязвайки дори какво слага в устата си. Като вълна я заля желанието да се махне оттук, да си отиде в своята къща, да влезе и на спокойствие да поработи в лабораторията на баща си. Споменът за миналите хубави дни ѝ вдъхна смелост и тя с твърди

крачки напусна къщата... След пет часа работа слезе в салона — уморена, но щастлива. Изпи чаша чай и се отпусна в един ъгъл на дивана.

Слънцето залязваше, когато доктор Дюан отвори вратата. Красивата гледка, която представляваше Жаклин, силно го развълнува. Затвори очи и, без да иска, се размечта. Вече никакви пречки нямаше между него и Жаклин! А той така я обича!... С променен глас тихо каза:

— Дойдох да ви потърся, за да ви заведа вкъщи.

Думите му върнаха Жаклин към действителността.

Споменът за сутрешното събитие възкръсна пред очите ѝ.

— Да... аз съм готова. Чаках ви.

Красивата мечта на Дюан рухна. Той се усмихна горчиво. Жаклин стана и каза:

— Отивам да се облека — и напусна стаята с бързи крачки.

Дойде и този момент — тя трябваше да последва мъжа, когото ненавиждаше, трябваше да споделя радостите и скърбите на своя съпруг „до деня, когато смъртта ще ги раздели“... Думите на чиновника от кметството се появиха в съзнанието ѝ съвсем отчетливо и тя трябваше да положи големи усилия, за да не зариде или извика — от гняв, от мъка, от възмущение... фалшът на брачната церемония оскверняваше най-съкровенията ѝ чувства, но тя бе длъжна да понесе всичко. Жаклин се облече, пооправи лицето си, възстанови с усилие спокойния си вид и слезе долу. Без да произнесе нито дума, Дюан я съпроводи до автомобила, който ги чакаше на входа.

Няколко минути по-късно те пристигнаха в „Холънд парк“. Докторът лично отвори вратата на къщата, за да въведе младата си съпруга в нея. Жаклин, без да поглежда встрани, прекрачи прага на къщата, в която трябваше да прекара първата си брачна нощ. Един слуга японец се приближи, поклони се дълбоко на новата си господарка и пое шапката и ръкавиците от доктора.

— Извести на Алис, че госпожа Дюан е дошла — разпореди Дюан.

Прислужникът се поклони отново и се отдалечи безшумно.

— Това е моят камериер — обясни Дюан. — Той е много предан.

Алис — хубаво и снажно момиче, заведе младата жена на първия етаж и отвори вратата на стаята, определена за нея. Жаклин влезе в

просторно помещение, обзаведено с изискан вкус. Забеляза на леглото нова рокля от черна тафта — съобразена с траура, който тя носеше. В същото време Алис отвори синя кожена кутия, от която извади изключително красив медальон, украсен с перли и тюркоаз и поставен върху фино изработена верижка.

— Господарят ми възложи да ви поставя това бижу — каза тя.

Лош пламък се появи в очите на Жаклин, който обаче прислужницата изтълкува като знак на радост и признателност. По-късно, в кухнята, разказвайки за първата си среща с госпожа Дюан, тя възкликна:

— Ако бяхте видели само как се изчерви! О, те явно се обожават!

Жаклин слезе в салона, държейки накита в ръце. Дюан стоеше прав пред камината. За първи път момичето го виждаше във вечерен костюм и беше учудена от елегантността, с която той го носеше — дрехата допълнително изтъкваше стройната и красива фигура на доктора. Жаклин обаче тръгна към него с всичката решителност, на която беше способна, протегна ръката с медальона и каза с рязък глас:

— Това скъпо бижу не беше предвидено в уговорената цена.

Сянка помрачи лицето на Дюан. Той взе медальона, сложи го в джоба си и каза:

— Не ви задължавам. Имах впечатление, че не поставихте никакво условие при нашата спогодба. Вие сте моя жена, нали?

— След церемонията от тази сутрин намирам за излишно да го потвърждавам.

— Да предположим тогава, че искам да направя един подарък на моята жена. Нямам ли право?

— Очевидно не е в моята власт да ви забранявам да ми купувате бижута. Но в същото време не мисля, че съм задължена да ги нося. Венчалният пръстен ми се струва достатъчен.

Тези думи шибнаха доктора като с камшик. Той се изчерви.

— Може би мислите, че аз съм откраднал този медальон, след като съм способен да злоупотребя със слабостта на един учен, за да ограбя плодовете на неговия труд и неговата слава?

— Аз не се интересувам от произхода на това бижу, тъй като нямам желание да го нося. За мен е достатъчно, че ще бъде подслонена, хранена и обличана от вас, докато очаквам резултата от откритието на моя баща. След това ще изплатя дълга си.

Японецът съобщи, че вечерята е сложена, и така неприятната сцена бе прекратена. Младоженците се отправиха към голямата трапезария. По време на вечерята, докато Коничи — японецът, им сервираше, докторът не направи никакъв намек относно оскърбителния отказ на Жаклин. Те размениха няколко думи без всякакво значение. Коничи поднесе кафето и безшумно напусна салона. Жаклин протегна ръка, за да вземе бучка захар, но бе спряна от странния жест на Дюан — той стисна ръката ѝ с пръстена и запита:

— А този пръстен харесва ли ви?

Жаклин се изчерви, небрежно свивайки рамене.

— Искрено да ви призная, не съм му обърнала особено внимание — отвърна тя, опитвайки се да освободи ръката си.

— Този пръстен е така фино изработен, че заслужава внимание.

— Доктор Дюан, моля ви... слугата може да влезе...

В този момент тя осъзна как наричаше човека, който от сутринта ѝ беше вече съпруг — „доктор Дюан“. Сякаш бе една от неговите пациентки!

Без да даде вид, че е забелязал нещо нередно, докторът продължи да държи ръката ѝ.

— Как можете да не обърнете внимание на нещо, което носите за първи път?

— Навярно това се дължи на навика ми да нося пръстен на този пръст.

Дюан я изгледа с поглед, говорещ за надигаща се буря.

— А от къде ви е този пръстен? — попита той твърдо.

Жаклин интуитивно усети подозрението и побърза да отговори:

— Не, не е от Белфорд. Преди няколко години моят баща ми го даде, а преди това е принадлежал на майка ми.

Дюан изглежда бе доволен от отговора, защото отпусна ръката ѝ и с равен глас учтиво попита:

— Свършихте ли?

— Да, Роналд — каза тя с усилие.

— Ах, вие вече си спомнихте, че имам име?

Той се отдръпна да ѝ даде път и тръгна след нея.

— Не искате ли да запустите? — попита Жаклин, когато влязоха в салона. В тона ѝ Дюан долови само проява на учтивост, затова, без да отговори, се отдалечи. Жаклин се отпусна в едно кресло и остана

дълго време неподвижна, потънала в тъжните си мисли. Тялом и духом тя вече принадлежеше на мъжа, станал тази сутрин неин съпруг. Но след разочарованието, преживяно от Валтер, за нея всички мъже бяха еднакви — егоисти, подчинени на своите първични желания, незачитащи страданията и униженията на другите. Мислите ѝ бяха прекъснати от гласа на Дюан:

— Тази вечер нямам нужда повече от вас, Коничи.

Младата жена се надигна от креслото с разтуптяно до пръсване сърце. Дюан отвори вратата и се спря на няколко крачки от нея, сякаш в очакване. Тя разбра, че бе дошъл моментът, в който трябваше да докаже, въпреки неприятната сцена с медальона, че е готова честно да изпълни съпружеските си задължения.

— Аз съм ваша жена — вдигайки очи към него, промълви. — Спомням си, веднъж казах, че за нищо на света няма да допусна да бъда целуната от вас. Обстоятелствата се промениха. Вие сте вече мой съпруг. Можете да ме целунете, ако желаете...

Жаклин притвори примирено очи в очакване. Внезапно Дюан я сграбчи за раменете и погледите им се срещнаха.

— И така — каза той с твърд глас, — само задължението ви кара да направите тази отстъпка. — Той я отблъсна грубо. — Времето на човешките жертвоприношения е минало — продължи със смях и се отдръпна.

Младото момиче трепереше цялото. Не можеше да проумее реакцията на Дюан — отказваше ли се от целувката, която му предлагаше, или ѝ се подиграваше. От състрадание ли я щадеше, или бе обуздал желанията си, за да ѝ спести едно страдание? В единствено нещо Жаклин бе убедена — той не я мразеше. Понякога дори си мислеше, че я обича. Но дори и да не я обича, той пак би могъл да я целуне — просто защото я намира за красива. Подобно желание Жаклин бе прочела преди малко в очите му. В такъв случай той просто я беше пощадил. Значи Дюан може понякога и да не бъде егоист? Това откритие силно развълнува Жаклин.

— Много съм уморена. Ще се кача в стаята си — с тези думи тя излезе от салона и се заизкачва по стълбата. Дюан, който я бе последвал, отвори вратата на стаята ѝ и се отдръпна, за да ѝ направи път. Внезапно я хвана за ръката и я накара да се обърне.

— Ето ключа от вашата стая — каза той.

Инстинктивната реакция на Жаклин бе да откаже — вътрешното чувство ѝ подсказваше, че няма нужда от този ключ. Още повече че в този момент Дюан показа, че може да бъде и кавалер.

Докторът прибра ключа в джоба си и каза кратко:

— Лека нощ!

След което с бързи стъпки се отдалечи. Жаклин така и не успя да му отговори.

В стаята си Дюан дръпна пердетата, отвори прозореца и машинално погледна навън. Чувствата му бушуваха. Прекрасно съзнаваше, че за сегашното му мъчително състояние е виновен единствено собственият му егоизъм. В миг на лудост, измъчван от неопикуема ревност, възползвайки се от положението, той бе предложил на Жаклин тази трагична алтернатива: или да се откаже да спази последната воля на своя баща, или да се омъжи за него. Грешката бе сторена. А той я обичаше до обожание — с цялата преданост на самотната си душа! И в същото време се отнесе с нея така жестоко!

* * *

След женитбата в програмата на Жаклин не настъпиха никакви промени. Всеки ден тя отиваше в дома на баща си и ръководена от оставените от него бележки, продължаваше опитите. Към края на деня към нея се присъединяваше и доктор Дюан. Жаклин и за минута не подозираше колко мъчително е за него да участва в тези предварително обречени на неуспех изследвания. Но тя не проявяваше интерес към него, затова не успяваше да забележи нито душевния му смут, нито връхлитащите го угризения.

С времето надеждата се настани все по-трайно в сърцето на Дюан. Той виждаше, че Жаклин постепенно се освобождава от недоверието си към него. Нещо повече — бе престанала да го подозира в най-грозното — че има за цел да присвои славата и печалбите от изследванията на нейния баща. В процеса на работа и всекидневно общуване тя все повече се убеждаваше в знанията, способностите и учеността на своя съпруг. Неговото присъствие вече не я дразнеше и между тях започна да се заражда своеобразно другарство. Постепенно Жаклин загърби неприязънта, преосмисли поведението си и осъзна много от грешките в съвместното им общуване. Така към края на втората седмица от общата им работа тя направи първата крачка. След един изморителен ден в лабораторията Жаклин се обърна към Дюан и каза:

— Аз ви съдех много лошо. Дойде време да разбера, че не поради груб интерес сте помагали на баща ми. Затова ви моля да приемете моите извинения.

— Откъде знаете, че съмненията ви са били погрешни? — противопостави ѝ се той.

— Вие доказахте честността си с това, че изпълнихте обещанието, което дадохте на баща ми.

— Във всеки случай вие нямате нужда да се извинявате — каза Дюан и бързо отвърна глава, за да прикрие лудото желание, което го обзе — да грабне жена си в прегръдките си и да я целуне.

— Не обичам да оставям неизплатени задълженията си. Всъщност това е едно малко удовлетворение. Вече не мога да си

обясня как съм могла да помисля, че сте човек, способен на измама. Затова ви моля да ме извините. Сега съм убедена, че вие сте сътрудничили на моя баща с най-чисти намерения.

— Това е добре — промърмори той. — Но сега ви моля да не повдигате повече този въпрос. Още веднъж ви уверявам, че ще направя всичко възможно да завърша успешно делото на баща ви.

Почти веднага след това Дюан напусна лабораторията. Въпреки любезното държане на младата жена той не си правеше никакви илюзии. Радваше го фактът, че Жаклин вече му имаше доверие и че повече не го мразеше. В същото време обаче прекрасно съзнаваше, че не трябва да се надява на нищо повече.

Следващите дни преминаха в усилен труд. Дойде моментът, в който цикълът от експерименти, съгласно инструкциите на професор Милсон, бе завършен. Доктор Дюан поиска от Жаклин да сумира резултатите, след което ѝ препоръча да се обърне към някой известен учен в същата област за консултация. Скоро след това Роналд донесе много обнадеждаващ отговор — новият начин за лечение на епилепсията надминавал и най-добрите досегашни постижения. Жаклин бе изключително щастлива. От сърце благодари на Дюан за проявената инициатива и помощ. Малко по-късно доктор Дюан ѝ предложи да представят новото лекарство на известна научна асоциация.

— Вие най-добре знаете как да постъпите. Затова ви моля да действате, както намерите за добре.

— Благодаря ви — отговори той твърдо.

Изминаха петнадесет дни. Една сутрин Дюан каза:

— Асоциацията за подпомагане на фармакологичните изследвания в Единбург се е заинтересувала живо от откритието на професор Милсон и моли за повече подробности. Смятам да замина тази вечер. Ще отсъствам няколко дни.

Докторът говореше с видимо усилие, но Жаклин ни най-малко не забеляза затруднението му.

— Аз съм ви така признателна за усилията, които полагате — каза тя с дълбоко и искрено вълнение.

След завръщането си Дюан подробно разказа за срещите си с ръководството на асоциацията. Докато го слушаше, с очите си Жаклин

изразяваше такава признателност, такава трогателна радост, че без да иска, Дюан се отдаде на мечти... на непостижими мечти.

— Аз не бих се учудил — продължи Дюан, без да гледа младата си жена, — ако асоциацията потвърди своята оценка и по-осезателно.

Пророчеството му се сбъдна. Една вечер Жаклин се появи в кабинета на своя съпруг, приближи се до бюрото и му подаде плик:

— Прочетете това писмо! — каза тя.

В писмото директорът на асоциацията известяваше, че изпраща чек от пет хиляди лири. Дюан грижливо прибра писмото и чека в плика и бавно ги подаде на Жаклин — сякаш се опитваше да спечели време.

— Една хубава награда за труда на татко! — почти извика Жаклин.

— Добре заплатен труд — глухо потвърди докторът.

— Аз съм доволна, че геният на татко е възнаграден. Колко жалко, че той умря преди триумфалния успех на откритията си.

Възцари се дълго мълчание. Внезапно Жаклин запита:

— А сега бих искала да знам каква сума ви дължа.

Изненадан, Дюан промълви:

— На мен?

— Каква е сумата, с която авансирахте баща ми и мен?

Дюан беше повече от объркан. Точно такъв обрат най-малко очакваше — особено при подчертано подобрените им отношения напоследък. Сега не му оставаше нищо друго, освен да опита да склони младата си жена да отложи спонтанно взетото преди време решение. Но опитът му не се увенча с успех.

— Ако вие продължавате да настоявате, аз веднага ще върна чека на касиера.

Докторът прекрасно знаеше какъв е произходът на чека и доколко е невъзможно той да бъде върнат обратно. Затова побърза да отговори:

— Това е немислимо!

— Тогава кажете каква сума сте изразходвали до смъртта на баща ми.

— Четиристотин и петдесет лири — глухо отговори той.

— А откакто аз живея тук... колко?

— Приблизително сто лири.

— Това е смешна сума — възкликна Жаклин.

— Вие моя жена ли сте? Да или не?

Жаклин се изчерви, но отговори твърдо:

— Вие добре знаете — нашият брак е по същество една финансова сделка.

— А вие не допускате ли, че може любовта да е била причина за моето предложение?

Жаклин го погледна със своите големи чистосърдечни очи.

— Любовта? — като ехо повтори тя. — Любовта не предлага сделки. Не поставя примки. Любовта не признава сметките... Да говорим откровенно. Преди време вие предложихте да ме купите, на определена цена. Бяхте добре запознат с безизходицата, в която се намирах, и знаехте, че бях принудена да приема това ваше предложение. Сега аз ви връщам сумата. Моля, вземете този чек и ми дайте друг за две хиляди. Така ние ще бъдем квит.

Докторът трябваше да се примири. Седна на бюрото си, написа един чек и го подаде на Жаклин.

— Благодаря! Така всеки получава свободата си. Връзката, която ни свързва, е вече без всякаква морална стойност.

— Какво?

— Аз възстанових сумата, която представляваше моята продажна цена. Сега вече отново си принадлежа.

След тези думи младата жена се обърна и излезе. Докторът я проследи с поглед, после се отпусна в един фотьойл и с болка се замисли за пропадналия си план. А му възлагаше толкова много надежди! Взе чека, който Жаклин му беше дала, накъса го на малки парчета и го хвърли в кошчето. Каква ирония! Жена му се откупуваше с неговите собствени пари...

* * *

Жаклин отново бе придобила така мечтаната свобода. Сега тя знаеше какво иска да направи — ще наеме апартамент, ще се изнесе в него и ще започне независим живот. Наивно вярваше, че с един замах ще изтрие миналите дни и името на Роналд Дюан. Старото чувство на неприязън се бе възкресило и тя бързо забрави добрите отношения, които се бяха установили между тях по време на съвместната им работа.

Но нещата не тръгнаха така лесно, както се надяваше Жаклин. Твърде прибързано бе взела решението, без да се съобрази, че официално е жена на виден лекар с определено положение в обществото. Визитите на близки приятели, известни лекари, прочути артисти, политици и просто познати я обвързваха и задължаваха. По време на посещенията тя трябваше непрекъснато да задоволява голямото любопитство и учудване, породено от внезапния им брак, както и да показва умение да се справя с новата си роля — тази на съпруга на известен хирург и учен. За изминалите два месеца имаше чувството, че здраво е хваната в капана на тези социални връзки. И бягството ѝ от ден на ден ставаше все по-трудно и по-трудно.

Положението ѝ сякаш особено се усложни след появата на една от най-известните и хубави жени в Лондон — богатата вдовица Фрида Бемон. Тази светска звезда поддържаше контакти с най-различни хора, като по този начин разнообразяваше всекидневието си. Известена за изненадващия брак на доктор Дюан, тя побърза да посети младата му съпруга. За случая се облече подчертано изискано и елегантно. В „Холънд парк“ намери господарката на къщата в салона. Погледите на двете жени се кръстосаха като саби. После седнаха една срещу друга и с прекалена любезност започнаха да разговарят на незначителни теми.

Коничи с обичайната си вежливост сервира чая. Жаклин веднага забеляза, че той, без предварително да попита, сложи в чашата на госпожа Бемон две бучки захар. Фрида побърза да обясни:

— Коничи е в течение на моите вкусове. Роналд и аз сме толкова стари приятели! Вие, без съмнение, сте чували за мен? — добави госпожа Бемон, наблюдавайки Жаклин с крайчеца на очите си. После,

без да дочака отговора на домакинята, продължи: — Допустимо е през медения си месец Роналд да е пропуснал да намекне за нашето старо приятелство.

Въпреки особените семейни отношения Жаклин не искаше да остави без отговор тази откровена атака. Весело се засмя и каза:

— Скъпа госпожо, вие говорите като сфинкс. Да не сте били случайно съучастница на Роналд в някоя голяма кражба? Моля, разкрийте ми тази тайна! Това би било така забавно! Ще мога да подразня мъжа ми като се върне.

Госпожа Бемон загуби ентусиазма си при вида на Жаклин, която с такава лекота възприе тънкия ѝ намек. Само леко и многозначително се усмихна.

Фрида Бемон се бе запознала с доктор Дюан чрез общи познати — госпожа Астон и мъжа ѝ — известен военен лекар, който в края на войната завеждал хирургическото отделение. Там той забелязал качествата на Дюан и го поканил за помощник. Още при първата си среща с младия лекар госпожа Бемон открито проявила аспирациите си, без дори да се потруди да прикрие играта си.

След като не успя да предизвика у младата съпруга нито лошо настроение, нито следа от ревност, госпожа Бемон изостави атаките си и насочи разговора към обикновени теми.

— Как очарователно сте се наредили, госпожо Дюан! — възкликна с възторг тя, оглеждайки се наоколо.

Жаклин, която възприемаше къщата си като затвор, направи усилие, за да се съгласи с гостенката си.

— Не може да се мечтае дори за по-уютна обстановка. Трябва да се признае безпогрешният вкус на Роналд.

— Аз се лаская от мисълта, че вкусът ми е изтънчен — с подчертано ласкав глас отговори госпожа Бемон. — С Роналд доста често сме обикаляли магазините и винаги, когато някой ценен предмет привличаше вниманието му, той търсеше съвета ми, преди да го закупи.

Последните думи на госпожа Бемон предизвикаха буря в душата на Жаклин. Дали и последната покупка на доктора, чийто залог бе самата Жаклин, не е направена съвместно? А госпожа Бемон би ли дала своето одобрение, ако Дюан се бе допитал до нейното мнение?

Едва ли. Това накара Жаклин да се усмихне саркастично и с любезен тон да вметне:

— В такъв случай вие сте изключителен учител. Обикновено мъжете трудно се справят с подреждането на една къща. Досега мислех, че Роналд е изключение от правилото. Сега всичко е ясно — щом е бил воден от женска ръка!

— При това каква! — каза Фрида. — Защото, да не забравяме — той няма нищо общо с женствените мъже.

При тази забележка Жаклин не се сдържа и избухна в силен смях.

— Не, наистина не! — приповдигнато потвърди тя. — Ето че сме на едно мнение по този въпрос. Но моля ви, мадам Бемон, нека да променим разговора. Една младоженка винаги е способна да досажда на другите, като поставя непрекъснато своя мъж на преден план. Това е слабост, която си бях обещала да избягвам, ако имам неблагоприятното да се омъжа.

През всичкото време Жаклин се опитваше да говори с оживление, но накрая гласът ѝ изневери и леко потрепери. Деликатното ухо на госпожа Бемон незабавно долови промяната.

— О, недейте да имате скрупули по този въпрос! — отговори Фрида. — Аз винаги съм смятала вашия мъж за по-особен човек и направо бях удивена, като видях как непринудено играете новата си роля.

Жаклин се задоволи да отговори с усмивка. До края на разговора успя да съхрани добрия тон и да създаде впечатление за една действително щастлива млада жена. Силите обаче я напуснаха веднага след приключването на визитата, фиктивната ѝ веселост изчезна, очите ѝ се наляха със сълзи и тя, без да иска, се отдаде на мъчителни размишления. В този момент сякаш осъзна как отново се отдалечава от така мечтаната свобода. Какво ще кажат Фрида Бемон и другите, когато новината за раздялата със съпруга ѝ стигне до тях? Те не ще узнаят истината за техния брак, но скандалът непременно ще засегне репутацията на доктор Дюан. Жаклин бе убедена, че чувството ѝ за справедливост я подтиква към тази нелека стъпка. Не направи дори опит да се вгледа по-внимателно в себе си и да открие, с изненада може би, и нови чувства — различни от лоялността и моралните скрупули.

Дюан се върна по-късно от обикновено. Жаклин все още стоеше на същото място, погълната от мислите си. Наред с всичко друго тя осъждаше театралното си държание пред госпожа Бемон и се страхуваше да не би по този начин да е оскърбила съпруга си. Затова реши, с присъщата си откритост, да разкаже всичко — за следобедната визита, както и за терзанията, които породиха.

— Аз си давам сметка, Роналд — завърши накрая, — че ако ви напусна, коментарите няма да спрат и вие ще трябва да понесете последиците от този скандал. Това ще бъде несправедливо... ще бъде нечестно...

— Не разбирам, какво означава това самоограничение? — попита той.

— Има неща, които не бих могла да ви простя — призна тя честно. — Особено настойчивостта, с която ме отдалечавахте от баща ми. Вие ми бяхте затворили вратата дори и в момента на неговата смърт.

— Разбирам затруднението ви да ме извините.

— Съвсем не мога да ви извиня — каза тя живо.

— Опитвате ли се?

— Да, но... не ми достигат сили — отвърна Жаклин със запъване.

— Не, вие не сте се опитвали, иначе бихте намерили... Бихте могли да допуснете, че има извинителни причини за моето държание.

— Как да намеря извинение за начина, по който ме третирахте вкъщи?

— Вие бихте намерили оправдание, ако действително се бяхте опитали — повтори той с топъл, но твърд глас. — Но предпочитате да продължите да ме мразите.

В тези думи имаше много истина и Жаклин се смути.

— Във всеки случай — продължи Дюан — не сте се опитвали никога да ме съдите справедливо.

— Вие пък не сте направили нищо, за да ме улесните.

— Добре, кажете сега какво предлагате?

— Реших да се откажа от моята независимост. Оставам тук.

Дюан обърна глава и след кратко мълчание каза:

— Разбирам. Вие имате добрината да останете в моята къща, но ще живеете по свой маниер.

— Не трябва ли да запазим външно приличие?

— Това има толкова малко значение.

— Скандалът няма ли да компрометира вашата кариера?

— Имам достатъчно много болни.

— Не желаете ли да запазите вашите приятели?

— Кои приятели? Тези, които ми предлагат чаша чай?

— Мислех, че ще ви бъде приятно да ме виждате да играя ролята на господарка в тази къща.

С видимо усилие, след доста дълга пауза, Дюан отрони:

— Наистина вашето присъствие тук... ще ми бъде нужно... приятно.

— Тогава оставам.

— Благодаря ви! Действително един скандал би нанесъл голяма вреда.

— Остава да се уговорим, че извън светските ми задължения и ангажиментите ми на домакия аз ще водя един независим живот, ще имам личните си приятели и ще плащам частните си разходи.

— Толкова ли ме мразите? — запита с огорчение Дюан.

Жаклин се изчерви:

— Моля ви, не усложнявайте положението! Тук става дума за лоялност. Дали ще остана, или ще си замина, зависи единствено от вашето желание.

Дюан се обърна и я изгледа изпитателно. Как е възможно толкова крехко и нежно момиче, надарено с красота и вълнуваща женственост, да бъде така последователно неизменен господар на себе си?

— Останете! — нервно отговори Дюан. — Аз наистина имам нужда от вас.

* * *

Последният разговор накара Жаклин дълбоко да се размисли. Много бяха въпросите, които си задаваше и на които нямаше отговор. Чувстваше, че е настъпила сериозна промяна в отношенията им. Опитваше се с видима благосклонност да проумее поведението на Дюан, като си даваше сметка, че в много случаи той има право. И накрая с присъщата си откритост реши да проведе с мъжа си още един разговор. Но времето течеше, а тя все не успяваше да намери подходящия момент. Докторът отсъствуваше през по-голямата част от деня, а когато се прибереше, беше уморен, мрачен и неразговорлив.

Един ден необичайно и съвсем изненадващо те се срещнаха на улицата. Жаклин пресичаше, когато Дюан спря до нея колата си.

— Колко любопитно, точно тук да се срещнем! — със затруднение започна разговора Жаклин.

Дюан само отвори вратата на колата си и каза:

— Качете се!

След миг колебание тя се подчини.

— Отивам да закуся — каза той. — Да ви поканя ли?

— Защо да не се върнем да закусим въкъщи? — опита се да отклони поканата Жаклин.

— Времето ми е много малко.

— Добре тогава, ще закуся с вас — примири се тя.

Колата спря пред „Лизбен“, където Дюан имаше запазена маса. Преди още да седнат, към тях се запъти млад и весел господин, който жизнерадостно се провикна:

— Жаки! Вие сте тук?

Това беше Валтер Белфорд. Появата му видимо смути Жаклин. А за Валтер нейното изчервяване говореше само едно — вълнение и радост от срещата.

Младият мъж току-що се бе върнал от дълъг престой в провинцията и не знаеше нищо за Жаклин, още по-малко за нейната изненадваща женитба.

— Колко се радвам, Жаки! Вие сте по-хубава от всякога! — нежно възкликна той.

— Я гледайте! Господин Белфорд! Колко отдавна не сме се виждали! Роналд — обърна се тя към мъжа си, — вие познавате ли се?

След това почти церемониално се обърна и към Белфорд и добави:

— Това е моят съпруг господин Дюан.

Белфорд сякаш онемя. После объркано промърмори:

— Как? Как сте, Дюан? Всичко така светкавично се променя.

Жаклин отговори с най-очарователната си усмивка:

— Днес това е много модерно... Много се радвам, че ви срещнах, господин Белфорд. Довиждане!

Жаклин се присъедини към съпруга си, а Белфорд седна на съседна маса. През всичкото време младата жена почти физически усещаше как внимателно се следи всеки неин жест, всяко движение. Тя реши добре и докрай да изиграе ролята си. С внимание и подчертано любезно поведе разговор с мъжа си, а той поде играта и заслужи искрената ѝ благодарност. Но в един момент не пропусна да отбележи:

— Ето че и аз съм полезен за нещо. Поне успях да ви освободя от един стар обожател.

През това време Белфорд трескаво мислеше: „Но тя е по-хубава от всякога! Да не губя надежда! Не мога да повярвам, че е щастлива с този грубиян!“

Когато семейство Дюан понечи да си тръгне, той елегантно се приближи до тях и мило каза:

— Надявам се, Жаки, че ще ми позволите да ви поднеса моите поздравления.

Без да покаже изненада, Жаклин подаде визитната си картичка:

— Приемам в четвъртък. Ще бъда доволна да ви видя.

— Благодаря — отговори радостно Белфорд. — А не бихме ли могли, както някога, да прекарваме от време на време заедно? Например вечеря, театър...

Открито безочливото държание на Белфорд предизвика инстинктивна реакция у Жаклин да откаже. Но решила да се държи независимо, тя побърза да отговори:

— Е, добре... Може би някоя вечер...

— Да се уговорим за един от близките дни. Искате ли в сряда? Ще бъдете ли свободна?

— Да, в сряда съм свободна — малко нервно отговори Жаклин.

— Тогава в сряда, в седем часа, в „Савоя“.

Жаклин изглеждаше спокойна, но сърцето ѝ биеше по-силно от всякога. Дюан през всичкото време остана мълчалив, сякаш не присъствуваше на разговора. Но когато седнаха в колата, заяви:

— В сряда съм поканил няколко близки приятели.

Всъщност идеята за подобно събиране току-що се роди в съзнанието му.

— Вие не ме бяхте предупредили. Това е едно досадно съвпадение.

— Ще отсъствате ли тогава?

— Но вие чухте — аз преди минута се уговорих!

— Не можете ли да се извините пред Белфорд?

Тя го погледна студено и отвърна:

— А не е ли по-удобно вие да отмените вашата вечеря?

Дюан почувства, че го обзема неовладим гняв:

— Правете каквото искате с това нищожество, но въвн от моята къща. Не искам да го виждам у дома си! Разбрахте ли?

— Напълно.

Тя помоли шофьора да спре и се сбогува със съпруга си.

Дойде сряда. Жаклин привършваше тоалета си — за случая се бе облякла с особена грижливост. Красотата ѝ привличаше повече от всеки друг път. Жаклин взе наметката, чантата, ръкавиците и понечи да тръгне. Точно в този момент на вратата ѝ се почука. Беше Дюан. Облечен във вечерен костюм, с пардесю и шапка в ръка той остана на прага на стаята ѝ.

— Извикаха ме по спешност. Има тежък случай...

— Но вашите гости ще дойдат всеки момент! Да ги предупредя ли по телефона? Не вярвам да се обидят.

— Много е късно вече — каза той със сух глас.

— Струва ми се, че ролята на спасителка не бе предвидена в нашата уговорка. Защо избрахте именно тази вечер — точно когато и аз съм заета?

— Поканих ги в момент на гняв.

Тази искреност спечели Жаклин. Тя изпита състрадание към съпруга си, който като дете се разкайваше за грешката си. Открито и по човешки запита:

— Вие желаете да не излизам, за да ви заместя тук?

— Нямах нищо предвид, когато идвах при вас — каза той с уморен глас. — Просто исках да ви предупредя.

А може би все пак той инстинктивно се е осланял на нейното великодушие? Жаклин се колебаеше. В този момент чу Коничи да разговаря на лошия си английски е първия гост. Веднага след това разпозна заповедническия глас на госпожа Бемон. Това бе достатъчно, за да реши — свали шапката, захвърли ръкавиците и чантата. Обърна се към мъжа си и с примирение каза:

— Не се измъчвайте, Роналд! Аз ще се погрижа за всичко.

Вечерята имаше изключителен успех. Жаклин се справи чудесно с ролята си и достойно замести отсъстващия домакин. В по-късните часове гостите минаха в салона. Госпожа Астон седна на пианото и тихо засвири Шопен. Жаклин бе в компанията на госпожа Бемон, която с агресивния си тон открито показваше желанието си да предизвика младата стопанка. В един момент, с присъщата си откритост, Жаклин зададе въпроса си в упор:

— Извинете, госпожо, искате да кажете, че сте влюбена в моя мъж?

Фрида запази спокойствие и попита:

— Наистина ли се интересувате?

— Не особено — отвърна Жаклин.

— Е, добре. А какво ще кажете, ако ви открия, че вашият мъж, откакто ме познава, не е престанал да ме ухажва? Все пак всички младоженки се интересуват от подобни подробности...

Жаклин почувства, че насреща ѝ открито стои неприятел. Но намери сили и спокойно отговори:

— Често се питам — има ли право жената да се рови в миналото на своя съпруг.

— Този възглед безспорно е модерен — отговори Фрида, — но смятам, че фактите не са без значение. По правило жените винаги си остават примитивни, особено ако се разбудят инстинктите им. Тогава и най-добрите доводи на света не струват нищо.

— Ако вие обичате моя мъж — отвърна Жаклин, — не мислите ли, че е по-добре за вашето спокойствие да отбягвате срещите с него?

— Не се безпокойте за мен — отсече рязко Фрида. — Ако има риск, той е само за моя сметка.

— Това е така. Но позволете да ви помоля — нека прекратим този спор. Все пак, става дума за моя мъж.

— Това означава ли, че ми обявявате война?

— Война? Вие ставате мелодраматична, мадам Бемон! По какъв повод искате да влезете във война?

— Но за Роналд! Аз ще ви го отнема!

— Ще ми го отнемете?

— Ах! Ето че примитивната Ева се показва под гланца на модерната жена!

— Наистина, няма да съм истинска жена, ако това скарване не предизвика най-накрая любопитството ми.

Жаклин се опита да прикрие вълнението си под маската на смеха.

— Роналд е единственият мъж, когото съм обичала — каза Фрида. — Моята женитба беше една семейна спогодба. Аз обикнах Роналд още при първата среща. Привличането беше взаимно. И досега не мога да проумея как изведнъж той се реши на тази абсурдна женитба?

Жаклин подскочи. Тази жена наистина прекаляваше! Нима имаше съмнения за скритите мотиви на брака им?

— Какво бихте могли да предложите на мъж като Дюан? — продължи госпожа Бемон.

Жаклин си отдъхна. Фрида не знаеше нищо.

— Как е възможно едно обикновено момиче като вас да си въобразява, че е достойно за Роналд? Та вие не сте създадена за него!

— И все пак, аз станах негова жена, а не вие — промълви Жаклин.

— С какви магии го завладяхте — при неговата интелигентност и добро сърце? Нима големите ви наивни очи така са го замаяли? А може би се е трогнал при вида на вашата самотност? — дръзко и предизвикателно се засмя Фрида.

Жаклин, макар и с усилие, се въздържа. На всяка цена тя трябваше да запази самообладание! Позволи си иронично да отговори:

— Вие ми поставяте много дръзки въпроси!

Мадам Бемон бе изгубила обичайната си сдържаност. Някакъв пламък се беше запалил в очите ѝ.

— Оставете настрана шегите, моля ви! За мен е много важно да завладея отново Роналд!

— Вашите шансове ми се струват много малки!

— Аз ще сполуча! Увлечението на Роналд, надявам се, ще бъде мимолетно. Той ще бъде щастлив единствено ако се върне при мен!

— Той ви е обичал и вие го обичате — каза бавно Жаклин. — Така ли се оформя въпросът?

— Ние бяхме почти сгодени...

— Внимание! Госпожа Астон свършва своя етюд. Трябва да се върнем при другите.

— Един момент! Какви са вашите намерения?

— Моите намерения? Не ви разбирам добре...

— Вие ще откажете ли повече да ме приемате?

Жаклин избухна в смях:

— Моя скъпа госпожа Бемон, колко бяхте права, като казахте, че жените си остават винаги примитивни... Вие, една модерна жена, да говорите така! Да ви затворя вратата? Боже мой! Смятайте се винаги поканена — стига да ви е приятно да идвате у дома.

За миг погледите им се кръстосаха.

— Благодаря ви — небрежно вметна Фрида. — Това е особено любезно от ваша страна!

Тя се усмихна, Жаклин — също. Госпожа Астон стана от пианото и дойде при тях. Докато си разменяха поздравления, изненадващо пристигна Валтер Белфорд. Силно разгневен, младият мъж не се посвени с невъздържан тон да разкаже на всички за уговорената за днес и несъстояла се среща с Жаклин. За гостите не остана никакво съмнение, че Дюан от ревност е задържал съпругата си вкъщи. В това време се завърна и домакинът.

„Роналд! — помисли си бедната Жаклин. — Какво ли ще каже той? Едва ли ще ме пощади...“ Тя мобилизира всичките си сили като в очакване на буря. Но за най-голямо нейно учудване нищо такова не се случи. Първото, което направи Дюан, бе да протегне ръка на Белфорд и любезно да каже:

— Нима сте дошли да правите сцени, че съм задържал Жаклин тази вечер? Ще отложите срещата за друг път. Това не стана по вина на Жаки, нали знаете?

После се обърна към жена си и попита:

— Жаклин, нали обяснихте защо останахте тук?

Жена му само успя да подхвърли:

— Нямах време...

— Аз съм единственият виновник — с ръка на гърдите си каза Дюан. — Бях си въобразил, че срещата на Жаки с нейния приятел е за вторник. Добре че в последния момент тя има добрината да поправи моята грешка и да ме замести по време на непредвиденото ми отсъствие. Но вие сте достатъчно стари приятели и надявам се, че ще бъдете снизходителен... Знаете, че характерите в съвместния живот не се приспособяват изведнъж. Има винаги в началото леки търкания, но в общия впряг несходствата се изглаждат... Нали, Жаки?

Това неочаквано сравнение предполагаше интимност, която при други обстоятелства би уязвила младата жена, но сега тя даже ѝ достави удоволствие. Сякаш опозна по-дълбоко своя съпруг. Жаклин дори не се замисли до каква степен чувствата ѝ към Дюан изведнъж се бяха променили — особено след неочаквания кавалерски жест тази вечер.

— О, мадам Дюан, скъпа моя! — възкликна в този миг госпожа Астон. — Заради нас вие сте се отказали от едно приятно развлечение?

Гласът на любезната жена върна Жаклин към действителността.

— Моля ви! Аз прекарах с всички вас една очарователна вечер... Извинете ме, Валтер, но наистина имах важно задължение — каза тя, обръщайки се към Белфорд.

После, обзета от внезапен порив на нежност и признателност, Жаклин се приближи до Дюан, сложи ръка на рамото му и го погледна с очи, осветени от гальовност, за която дори не си даваше сметка.

— Колко съм доволна, Роналд, мили, че пристигнахте точно навреме.

Тези думи се изплъзнаха от дълбините на сърцето ѝ, но за съжаление останаха неразбрани от Дюан — за него Жаклин продължаваше театъра, предназначен единствено за гостите. Младата жена добави полугласно:

— Не зная как да ви се отблагодаря...

Лек трепет премина по устните на Жаклин. Мъжът ѝ я гледаше учудено. Сънуваше ли? И това ли беше преструвка? Вълнението, обзело Жаклин, изглеждаше така искрено! Дюан повдигна леко ръката си, на която почиваше дланта на жена му, наведе се и целуна малките ѝ

пръсти. Жаклин също се излъга. Играта продължаваше — очевидно мъжът ѝ държеше да се запази приличие. Всички присъстващи, освен Фрида и Валтер, гледаха двойката с умиление.

— Е, добре, Жаки — започна Белфорд, след като общият разговор беше подновен. — Какво ще кажете за утре вечер? Свободна ли сте?

— Роналд — каза тя, смеейки се, — свободна ли съм утре вечер?

Жаклин се надяваше, че съпругът ѝ ще намери подходящо извинение за отказ. Дюан погледна милите повдигнати към него очи, поколеба се малко, но реши, че този нежен повик също е игра, отвърна:

— Но да, скъпа моя...

За първи път той се обръщаше така нежно. Скрити струни завънтяха в сърцето на младата жена. Тя сякаш засия от щастие. И цял един свят от непознати усещания се събуди у нея. Искаше ѝ се да изкрещи, че не желае да излиза с Валтер... Стига само Роналд да разбере...

Измъчван от раздиращо противоречиви чувства, Дюан въздъхна дълбоко и след леко колебание освободи ръката си, с която досега бе държал Жаклин. А на нея не ѝ остана нищо друго, освен да приеме предложението. Роналд не беше я разбрал...

На следващата сутрин Жаклин слезе за закуска, развълнувана от решението си да благодари спокойно и от сърце на Дюан за достойния му кавалерски жест. Но още неседнала на масата, тя забеляза на мястото на доктора луксозен плик, надписан от Фрида Бемон. Очевидно писмото бе донесено на ръка. Всички добри чувства, които хранеше към мъжа си, се стопиха изведнъж. Мисълта за госпожа Бемон беше достатъчна да върне нетърпимата атмосфера.

Малко след това се появи и Дюан — недружелюбен и в лошо настроение, поздрави ледено жена си и седна срещу нея с мрачно лице. Започна да разпечатва кореспонденцията си съвсем мълчаливо. Но скоро прекъсна заниманията си с думите:

— Бях ви предупредил, че не желая да виждам Валтер Белфорд вкъщи.

Тонът на Дюан бе така остър, че Жаклин цялата почервения. Имаше чувството, че е получила плесница.

— Аз бях не по-малко учудена от вас — призна тя. — Съвсем не съм го канила...

— Вие би трябвало да направите така, че той да не прекрачва прага ми!

— Вие може би възнамерявате да сложите вето върху посещенията на приятелите ми, които имах преди... да се омъжа за вас?

— Не става въпрос за вашите приятели изобщо, а за един-единствен — за тази марионетка, към която вие, изглежда, имате специално отношение!

Ако Дюан не бе така груб, Жаклин сигурно би му доверила безразличието си към Белфорд, настъпило след като той бе проявил откровеност своята същност. Но доктор Дюан не й даде възможност.

— Вие се държите така, сякаш имате право да ми давате заповеди! — вече с повишен тон отговори Жаклин.

— Аз ви бях осведомил за решението си относно Белфорд и очаквах то да бъде уважено — през зъби отвърна Дюан.

Кръвта на Жаклин кипна. Опита се да се овладее и с привидно спокоен глас каза:

— Тези маниери на пещерен човек не са приложими днес!

Погледът на Дюан потъмня.

— Това не е отговор! — отсече високо той. Последва тежко мълчание, което Дюан пръв наруши:

— Е, добре, вие какво предлагате? Държа да ви кажа, че не ще понеса още веднъж подобна подигравка.

Жаклин окончателно загуби търпение. Очите й изпусаха искри.

— Аз се надсмивам над вашите закани, тъй като вие си позволявате да упражнявате контрол върху моите приятели! И освен това бих искала да ви кажа, че и аз отказвам оттук нататък да приемам госпожа Бемон!

Жаклин съвсем нямаше намерение да намесва името на госпожа Бемон, но то се изплъзна от устата й съвсем спонтанно.

— Какво впрочем е направила Фрида? — попита мъжът й с една особена, непозната интонация.

— Не е важно толкова какво прави, а какво казва. Този неин маниер да се налага ми е направо непоносим. Тя се държи така, сякаш къщата й принадлежи — избухна Жаклин неочаквано и за самата нея.

— Това присвояване на властта едва ли е в състояние да ви ядоса сериозно.

— Аз нямам намерение да се оставя да бъда изместена от друга жена, правейки ѝ по този начин услуга.

— Още по-малко аз имам желанието да служа за прикритие на друг мъж!

— Тази сутрин тя ви е писала и е донесла лично писмото. Как си позволява! — погледът на Жаклин блестеше от гняв.

Дюан понечи да хвърли злополучното писмо, неразпечатано още, но Жаклин рязко го спря.

— Не мога да понасям тази жена! Тя си позволява да дава заповеди на Кониичи... дори ви говори на малко име!

— И Белфорд ви нарича Жаки.

— Не ме ли наричахте и вие така снощи?

— Да! — извън себе си от гняв потвърди Дюан. — Но все пак вие не оспорвате привилегията на Белфорд да ви нарича Жаки, докато аз ви назовах така, само за да заблудя нашите гости!

— Аз познавам Валтер от години...

— Фрида също е моя стара приятелка.

— О, да! Тя се постара да ме информира... не остави нищо неразяснено.

Погледите им се кръстосаха предизвикателно. Дюан демонстративно отвори писмото и го подаде на Жаклин. Това беше покана за бридж. Канеха го сам, тъй като знаеха, че госпожа Дюан тази вечер не бе свободна.

— Ще отидете ли? — попита Жаклин с привидно спокоен глас.

— Тъй като вие излизате с Белфорд, начинът, по който ще използвам вечерта, не ви интересува — отговори той рязко и се отправи към вратата.

Непосредствено преди да излезе, неочаквано се обърна и подчертано по-спокойно попита:

— Какво значение има, че госпожа Бемон се обръща към мен с малкото ми име? — Дюан бе решил да разведри атмосферата.

Но Жаклин, явно възбудена, реши да атакува докрай.

— Колко хора ви наричат така? — с невъздържан и горчив тон запита тя.

Внезапно той се смути.

— Най-малко една поне... майка ми.

— Съжалявам! — заекна с изненада Жаклин.

Дюан излезе. От устата на Жаклин не излезе звук, а така искаше да го извика! В същото време се страхуваше. Не знаеше какво повече могат да си кажат. Попаднала във водовъртежа на противоречията, тя се отпусна в един фотьойл и заридна на глас.

Вечерта Валтер Белфорд грижливо се бе подготвил за своя реванш. Той бе твърдо решил да не позволи на Дюан да се мисли за победител. Намеренията му обаче още по време на спектакъла пропаднаха. Там те срещнаха семейство Астон и Жаклин с голямо удоволствие остана с тях до края на представлението. След театъра тя пожела да се прибере направо вкъщи и на Валтер не му оставаше нищо друго, освен да се примири с желанието ѝ.

У дома с учудване намери мъжа си, седнал в малкия салон. Те размениха няколко нищо незначещи думи, но всеки мислеше за друго — единият за Фрида, другият за Белфорд. Все пак Жаклин намери сили и любезно осведоми Дюан как е прекарала вечерта. След което запита:

— Бриджът у госпожа Бемон успя ли да ви донесе отмора?

— Бриджът си има своите фанатици... — отговори докторът с безразличие.

— Вие не играете ли?

— Не.

— Не обичате ли картите?

— Играта никога не ме е привличала — отвърна той.

— Това събиране без съмнение е имало и други прелести...

Жаклин беше готова да запита дали по време на бриджа не е разговарял по-продължително например с госпожа Бемон, но се въздържа. За да прикрие вълнението си, тя се наведе над една ваза с рози и започна да ги подрежда. Накрая, без да погледне съпруга си, каза:

— Във всеки случай, ако съдя по вида ви, не сте спечелили...

— Все пак спечелих... но не на бридж.

Жаклин се полуобърна.

— Но на какво тогава? — въпросът се изплъзна пряко волята ѝ.

— Един от моите болни...

— Викали са ви и тази вечер? — попита тя с изменен глас. — Сериозно ли е?

— Един болен от частната ми клиника е в доста тежко положение и аз се страхувам... Не, не е безнадеждно...

Жаклин наблюдаваше внимателно лицето на мъжа си, забравяйки напълно за госпожа Бемон. Чувство на състрадание преливаше в сърцето ѝ. Докторът никога не можеше да почива. Той беше на разположение на всеки, който имаше нужда... Докато тя е била с Белфорд на театър, Дюан е бил до главата на свой пациент и се е борил с болестта му!

— Аз бих се върнала по-рано, ако предполагах, че сте си вкъщи — просто каза тя.

— Аз също не знаех кога ще се освободя. В никакъв случай не бих искал да разваля вашата вечер. Пиесата хубава ли беше, Жаки?

— Намирам я за много добра — без ентузиазъм отвърна тя.

След продължително мълчание добави:

— Роналд, ще се радвате ли, ако при вашите завръщания ме намирате вкъщи?

— Не виждам защо трябва да играете ролята на предана съпруга, когато няма зрителни, които да ви ръкопляскаат?

Жаклин се изчерви. Макар и унижена, тя продължи:

— Но вие се преуморявате... Имате толкова изтощен вид! Не бихте ли могли да вземете малко почивка?

— Мъча се да си обясня защо се тревожите за мен?

— Допускате ли, че мога да остана равнодушна, когато ви виждам с такъв лош вид?

Той не побърза да отговори. След това с равен глас каза:

— Смятам да отсъствам за около седмица. Ще посетя майка ми. Там ходя всяка година.

— В Екес?

— Да. Майка ми е доста възрастна и вече почти не излиза.

Жаклин замълча — сякаш се зарадва при мисълта, че цяла седмица ще бъде свободна; седем дни сама, без тежестта на съвместния живот! Но след малко каза:

— Това вече е нещо, но с вашето състояние се нуждаете от по-голяма почивка.

— Съжалявам, но не мога да се освободя за повече — подхвърли той иронично. — Все пак една седмица вие ще си отдъхнете от мен!

И така, той бе отгатнал мислите ѝ. Това смути и обърка Жаклин. А Дюан продължи:

— Не може да отречете, че изпитвате истинско облекчение от идеята да се освободите от мен за известно време. Една пауза от петнадесет дни не ще ви изглежда прекалена.

— Не мислете, че егоизмът ме вдъхнови да ви предложи по-дълга почивка! В същото време не мога да не призная, че в първия момент изпитах чувство на облекчение при мисълта, че няколко дни мога да остана свободна...

— То така ясно се изписа на лицето ви, че всеки без особен труд би го забелязал — с горчивина отвърна Дюан.

— Но това чувство беше съвсем краткотрайно и почти в мига ме напусна. Затова и без мъка го признах.

— Само защото аз го отгатнах...

Тя го погледна и кротко каза:

— Може би имате право!

— Благодаря за признанието.

Жаклин не разбра това ирония ли беше?

— Защо, мили, винаги, когато сме заедно, се караме? — запита тя с треперещ глас — Защо не се опитаме да бъдем...

— Приятели? — подсказа ѝ той, без да я остави да довърши.

Тя наведе глава и след малко добави:

— Ние сме женени... Ние живеем под един покрив. Защо не се опитаме да намерим общи точки? Защо тласкаме нещата към лошото...

— Вие не успявате да забравите предишните си оплаквания — каза Дюан с глух глас.

— Не искам да отричам тяхната тежест, но аз съм готова да обърна страницата, стига и вие да положите усилия, да бъдете малко по...

Тя не успя да намери точната дума. Дюан довърши мисълта ѝ:

— По-малко неприятен.

— Точно така! Знаете ли, в нашия съвместен живот аз открих, че вие понякога сте по-добър, отколкото... — тя направи пауза, страхувайки се да довърши мисълта си.

— Отколкото лош — подсказа ѝ той, хвърляйки към Жаклин поглед, пълен с нежност.

За съжаление младата жена не забеляза нищо. А в очите на Дюан би открила истината за него. След малка пауза докторът продължи:

— Родените престъпници са изключение. Наредете ме по-скоро в категорията на полупрестъпниците!

— Ох, вие винаги ме карате да говоря обратното на това, което мисля!

Жаклин стана и се отправи към вратата. Достигна я гласът на Дюан:

— Жаки!

Тя се обърна с въпрос, но и с предизвикателство в очите.

— Върнете се! Аз нямам намерение да тласкам нещата към лошо.

Жаклин откри съвсем нови нотки в гласа.

— Тогава? — след колебание попита тя.

— Не сте ли помисляли понякога, че на мен ми е много по-трудно, отколкото на вас? — запита рязко Дюан.

— Това е съвсем възможно — каза бавно Жаклин, — но вие пожелахте този брак, не аз.

— Мислите ли, че съм забравил това? Ден и нощ този спомен ме преследва!

— Не знаех — съвсем тихо промълви Жаклин.

— Вие не допускате, че съм способен на едно добро чувство... нито на нещо по-голямо...

— Напротив. Миналата вечер вие ми дадохте доказателство за вашето благородство... преди това многократно съм забелязвала вашата деликатност — докато говореше, Жаклин гледеше открито мъжа си в очите. — Никакви думи не могат да изразят възхищението, което изпитвам към вашите знания, към великолепия начин, по който изпълнявате задълженията си към болните. Вие сте им предан докрай! Господин Астон ми каза още в началото: „Не би се намерил подобен случай в цялото обединено кралство!“

Последва дълго мълчание. Едва ли младата жена допускаше колко е мъчително за Дюан да слуша тези хвалебствия и да не може да изрази радостта си. Той се чувстваше обезоръжен от нежността и се страхуваше повече от нея, отколкото от демонстрациите на омраза.

— Моят добър приятел Астон преувеличава.

— Е, добре, но и аз мисля като него!

След ново дълго мълчание Жаклин поде:

— Ако аз се опитам да забравя... ще се постараете ли и вие да се настроите по-приятелски към мен?

— Наистина ли моето отношение толкова ви затруднява? — попита накрая той.

Наранена от думите на Дюан, Жаклин се упъти към вратата. Този път съпругът ѝ не я задържа. Той я проследи с очи, стиснал юмруци, за да не се поддаде на изкушението да я извика повторно.

— Ох, забравих — спря се на прага Жаклин и добави: — Сър Алистер Кей ме натовари да ви предам поздравите му.

— Кой? Къде се срещнахте с Кей? — попита той с видимо смущение.

— Видяхме се в театъра, беше със семейство Астон и те ми го представиха. Аз го поканих да ни посети.

— Кей? — повтори с особено изражение в очите Дюан.

Жаклин го погледна учудено.

— Но, Роналд, нали той е ваш приятел?

— Да, не... Аз не знаех... не знаех, че той е в Лондон.

— Е, добре... А сега лека нощ! — все още учудена си тръгна Жаклин.

След нейното излизане Дюан продължи да стои сред стаята със свъсени вежди и съсредоточен поглед. Смущението му бе обяснимо. Сър Алистер Кей беше председател на Асоциацията за лекарствени открития, тази същата, от която Жаклин смяташе, че е получила пет хиляди лири.

* * *

Дълго мисли тази нощ Дюан. Прехвърляше през главата си най-различни планове, като се колебаеше какво да предприеме оттук нататък. Най-лесно беше да намери Алистер Кей и да му обясни за историята с чека. Но тогава трябваше да му разкрие истината за своята женитба. А доктор Дюан изпитваше свян да говори за частния си живот. Би му било много мъчително да се довери дори на такъв стар приятел като Алистер. Но, от друга страна, той съзнаваше, че ако продължи да мълчи, в най-скоро време Жаклин ще разбере за произхода на чека, а оттам и за заболяването на баща си. Дюан се страхуваше, че жена му няма да понесе жестоката истина.

Няколко дни по-късно Кей се извини, че му се налага да отложи визитата си за по-късно, тъй като по спешност бе извикан в Единбург. Жаклин остана разочарована, а Дюан с облекчение си отдъхна. Следващата седмица не донесе никакви промени в отношенията им. Всеки стоеше на своята позиция.

Една вечер в средата на септември докторът каза:

— Реших да замина следващата седмица. Уредих да ме замества един приятел. Всички по-тежки болни са въвн от опасност.

— И този, който ви създаде толкова грижи?

— Да, и той също.

— Роналд, колко съм доволна! Вашата майка ще бъде толкова щастлива да ви види!

— Да — отвърна той сухо, нервно потърси погледа на жена си и изненадващо запита: — А вие ще желаете ли да ме придружите?

Жаклин най-малко очакваше подобен въпрос.

— Наистина ли искате да дойда с вас?

— Моята майка ще бъде много доволна да ни види заедно.

— Досега тя не е проявила желание да ме види — отговори Жаклин. — От момента на женитбата ни все се надявах да получа покана...

— Майка ми не пише лесно. Вече е на почти седемдесет години. Тя е дъщеря и жена на овчар. Много късно се е научила на всичко

сама... но грижите ѝ в домакинството не са ѝ оставали много свободно време.

— Сега си обяснявам защо тя не ми е писала. Често съм се питала дали причината не е в особената ни женитба. Разбира се, ако сте споделили с нея.

— Аз ѝ съобщих за нашия брак — прекъсна я той. — Но кажете ми, вие знаехте ли за скромния ми произход? — без да гледа жена си, попита Дюан.

— Да, моят баща ми е говорил. Той ми е разказвал за изключителния ви стремеж да се издигнете, да надскочите произхода си, като постигнете върха в професията си.

— В действителност всичко дължа на моята майка. Нямаме представа какви жертви е правила, за да ми помогне. Моят успех е неин!

С неосъзнат, но властен жест Дюан премести една чаша с вино. Повдигна очи и срещна погледа на жена си. Това му даде смелост да попита:

— Не ви ли харесва това, което ви съобщих, Жаки? Фактът, че произлизам от народа, може би подсили отвращението, което ви вдъхвам още от самото начало?

— Напротив, това откритие ми даде нов повод...

— ... да заключа — подсказа той, — че в своята същност хората имат и други добродетели.

— Колко сте несправедлив! — възрази тя.

— И така, ако вие не приемете да ме придружите в Екес, не трябва да мисля, че това е резултат на вашето класово чувство? Значи ли, че имате желание да се запознаете с една жена, която е водила тъжен и безсмислен живот? Нейната единствена радост е да вижда своя син, който да ѝ повтаря, че тя е най-благословената от всички жени.

Дюан произнесе последните думи с такова дълбоко чувство, че Жаклин почувствува как очите ѝ се наливат със сълзи. Тя каза с треперещ глас:

— Убедена съм, че никоя друга жена на света не заслужава повече уважение!

— Тогава ще ме придружите ли?

Тя се поколеба за миг и тихо каза:

— Да!

— Благодаря!

Подготовката за заминаването напълно ангажира Жаклин. Тя почти не виждаше мъжа си и това я караше да мисли, че той я отбягва. А може би и той беше зает с грижите си в болницата — да въведе своя заместник във всичко, преди да отпътува.

Първоначалната им програма предвиждаше да тръгнат денем, но непредвидена консултация задържа Дюан до вечерта. Жаклин веднага се съгласи да заминат през нощта. Това пътешествие я привличаше като авантюра. Беше твърде късно да си запазят места в спален вагон, но затова пък имаха шанса да пътуват сами в едно купе от първа класа.

Снабдени със завивки и възглавници, те се настаниха удобно. Жаклин не можеше да заспи, Дюан — също, въпреки че лежеше на възглавниците със затворени очи. Жаклин тихо запита:

— Роналд, спите ли?

— Не. Какво има?

— Не мога да заспя. Всичко ми изглежда така странно — промърмори тя.

— Защо? Какво ви притеснява?

— Ами, аз и вие пътуваме заедно към вашия дом, а сме като чужди. Помисляли ли сте си, че аз не зная нищо, или почти нищо за вас, за вашето семейство. Дори не зная имате ли братя или сестри.

— Нямам. Майка ми е била почти четиридесетгодишна, когато ме е родила.

— А вашият баща?

— Моят баща е умрял преди много време.

Жаклин остана дълго време мълчалива. После отново попита:

— Спи ли ви се, Роналд?

— Не.

— В такъв случай разкажете ми за вашето детство, опишете ми къщата си... Тези подробности са част от спомените, които съпрузите обикновено си разказват.

— Вие едва сега откривате, че аз съм имал и свой живот, преди да вляза във вашето общество.

— Вие нищо не сте ми казвали.

— Но вие не сте проявявали любопитство.

— Моля ви, Роналд, не търсете отново поводи за кавга!

— Нямам такова намерение. Просто констатирам един факт.

— Моят баща ми е говорил често за вас, но аз вече ви казах — тези разговори се отнасяха изключително за периода, когато сте били негов ученик. Аз зная... всъщност нищо не зная за предишните ви години.

— Не виждам какво може да ви интересува от моето минало.

Все пак той започна да ѝ разказва, докато влакът летеше в мрака. Дюан си припомни своите амбиции, битки, първите си успехи. Говореше за майка си — как го е утешавала и галела като дете, как покъсно го е окуражавала, как му е вдъхвала своята сила и упоритост.

Когато Дюан свърши, настана тишина. Първа я наруши Жаклин:

— Има моменти, в които изпитвам голяма симпатия към вас, Роналд.

Отначало той не каза нищо, сякаш шумът на влака бе заглушил думите ѝ. После с болка отвърна:

— Та това е една симпатия, дарявана с капкомер. Сигурна ли сте, че „симпатия“ е най-точната дума? Не би ли било по-добре да кажете, че на моменти вие ме мразите по-малко?

— Може и така да се каже. Особено когато ми говорите по този начин.

— И това е твърде често?

Последва мълчание. После Жаклин с обичайния си тон подхвърли:

— Ще се опитам да поспя. Иначе утре ще изглеждам като дрипа.

— Лека нощ тогава!

Жаклин не отговори. Ритмичното потракване на колелата постепенно я унесе в сън.

Сутринта стигнаха в Единбург.

— Колко е красиво! — с възторг възкликна току-що разбудилата се Жаклин.

— Нали? — бързо отвърна Дюан.

Тя се обърна към него със сияещо лице.

— Аз не познавам Иксос, Роналд!

— Наистина ли? Сега имате случай да видите едни изключително красиви местности. — Той се спря и внезапно попита: — Ще ми позволите ли да бъда ваш водач?

— Роналд! — възкликна тя с упрек в гласа. След миг размишление добави: — Надявам се да се съгласите с мен — не мисля, че е необходимо да поставяте майка си в течение на мъчителните ни конфликти.

Тя въздъхна дълбоко в очакване Дюан да ѝ помогне.

— Тогава? — беше неговият отговор.

— Тогава, докато сме там, да захвърлим настрана всичките си раздори. Уверявам ви, че ако вие се постараете, аз ще ви отговоря със същото.

— Много хубаво от ваша страна, че вземате това решение — почти спокойно отговори Дюан, въпреки възхищението, което събуди у него младата му жена.

— Е, това не е точно което исках, но все пак е нещо.

Изненадващо Дюан взе ръцете на жена си в своите и ги стисна развълнувано.

— Благодаря! Има моменти, в които изпитвам голяма симпатия към вас.

Неподозирано вълнение разтърси Жаклин. Тя срамежливо освободи ръцете си, после, търсейки начин да се успокои, с игрив тон отвърна:

— А дали за нас „симпатия“ е най-точният израз?

Дюан понечи да се отдръпне, сякаш жена му го беше наранила.

— Не... Не точно...

Този въпрос смути отношенията им. Лицето на Дюан посърна.

За щастие скоро стигнаха до форт Уйлям, където им поднесоха закуската. Бързото движение на влака и внезапните му спирания затрудняваха яденето им и ги принуждаваха с почти акробатично майсторство да жонглират с приборите. И двамата избухнаха в неударим смях. За първи път Жаклин виждаше така весел мъжа си. Всякаква следа от загриженост бе изчезнала от лицето му.

Дойде време да слязат от влака. Оставаше им още петнадесет минути труден път до Керне. Една малка открита кола, теглена от едър кон, ги очакваше на гарата. На капрата стоеше стар човек, когото Дюан поздрави фамилиарно с името Дугал.

— Това далеч не е по-хубаво от влака! — измърмори Жаклин, отхвърлена към рамото на мъжа си при един от поредните остри завои на пътя.

Дюан не каза нищо. Само хвана ръката ѝ и я пъкна под мишницата си.

— Облегнете се на мен! — каза той.

Отначало Жаклин се смущаваше от близкия контакт, после го намери за удобен — поне понасяше по-леко друсането по пътя. Така рамо до рамо господин и госпожа Дюан стигнаха малката бяла къща, където ги очакваха. Дребна прегърбена дама, облечена в черно, с бяла дантелена гарнитура по врата и боне от същата дантела, покриващо сребърните ѝ коси, стоеше на прага.

— Вашата майка? — попита Жаклин.

— Да.

Щом колата спря, Дюан скочи на земята, помогна на жена си да слезе и с бързи крачки се отправи към малката дама. След минута я грабна в ръцете си, като почти я повдигна от земята.

— Колко се обичат — с учудване си каза Жаклин, гледайки с недоумение обикновено мрачния си и неприветлив съпруг. — Значи той е способен и на нежност!

След крепката синовна прегръдка очите на госпожа Дюан блестяха от радост.

— О, мое малко момче! — с протегнати ръце опипваше тя сина си сякаш да се увери, че това е той — от плът и кръв.

Дойде ред и на представянето на Жаклин.

— Моята жена, майко — каза той просто.

Минаха вълнуващите първи моменти от запознаването. Вярна на обещанието си, Жаклин бе приветлива и нежна, като се стараяше да не остави и капка съмнение у свекърва си за истината на своя брак. Дюан също ѝ помагаше.

Отначало младата жена се учудваше от крайната простота на живота във фермата — въпреки редица преустройства и промени, направени от Дюан. Прислугата се състоеше от една стара двойка — Дугал и жена му, и две здрави момичета, специално ангажирани да поддържат къщата. Разбира се, госпожа Дюан участвуваше лично в грижите по домакинството, като си мислеше, че нищо няма да бъде наред, ако тя не се намеси.

Жаклин се настани в една от стаите, които съставяха апартамента на Дюан. Докторът отстъпи на жена си спалнята, а за себе си остави по-малкото, съседно на нея помещение. Близостта на

спалните създаваше една необичайна близост между съпрузите, още повече че в последните дни Жаклин се чувствуваше повече от всякога привлечена от Роналд. За голямо нейно учудване мъжът ѝ, както никога, се показваше толкова услужлив и любезен! И Жаклин все повече и повече се привързваше към него. През тези дни тя бе така щастлива!

Дюан посвещаваше сутрините на майка си. След това младите излизаха на разходка из възхитителните местности наоколо. Жаклин уж беше добра туристка, но в първите дни се уморяваше много. Постепенно доби опит и издръжливост, като се опитваше да подражава на походката на обитателите на „високите порти“. Тя беше много доволна и дори щастлива от тези дълги разходки насаме с нейния мъж.

Изминаха четири дни. Една сутрин Жаклин получи писмо от госпожа Бемон, което неприятно я изненада. От заминаването си тя не беше и помислила за Фрида. Тук, в Керне, беше така лесно да я забрави. Писмото гласеше:

„Скъпа госпожо Дюан, вчера дойдох у вас да ви върна визитата и Коничи ми съобща, че Роналд и вие сте в Керне. Каква ловка маневра! Във вас е имало повече действеноост, отколкото аз предполагах. Вие тържествувате! Изтръгнахте го от съблазните на града и моите! Но вярвайте ми — вие губите само време! Между мен и Роналд съществува близост, която не е по вашите сили да унищожите! Всички приятели се надсмиват над вашите безнадеждни усилия да запазите съпруга си. Те знаят, че Роналд ми принадлежи, че той е бил и пак ще бъде мой! Запомнете — нищо не може да изтрие миналото! Вие не знаете много неща от живота на вашия мъж. Неговата професия му предоставя богати възможности за любовни авантюри. Когато той ви уверява, че се връща от леглото на някой болен, сигурна ли сте, че ви казва истината? Познавам чудесно Роналд и зная, че девет от десетте му алибита са лъжливи.“

Писмото продължаваше все в този дух. Жаклин не спомена за него пред Роналд. Постъпи така, сякаш нападките и обвиненията не я засягаха. Та нали Дюан не значеше нищо за нея? Какво значение имат тогава тези факти?

Малко преди обяд Роналд дойде, за да ѝ предложи да направят съвместно малка екскурзия. Жаклин се опита да отложи излизането.

Спомена, че е уморена, че има нужда от време за кореспонденцията. Накрая добави:

— Вашата майка може да намери, че е нелюбезно да я оставяме сама толкова рано.

— Майка ми лично е приготвила студен обяд за разходката. Тя дори предпочита да прекараме деня навън, защото за днес е предвидено да се почистват малката трапезария и мозайките. Така че с присъствието си тук ние само ще пречим.

— Ще се приготвя — каза Жаклин сухо. Дюан погледна учудено жена си.

— Какво има, Жаки? — попита той нежно.

Този примирителен тон изостри още повече раздразнението ѝ.

— Нищо, за което да си заслужава да говорим — каза тя остро.

— Тогава защо не искате да ме придружите? Бих искал да ви заведа на едно чудесно място, откъдето ще можете да видите планината. Оттам се разкрива цялото ѝ величие.

— Отивам да се облека — отвърна Жаклин, без да промени намусения си вид.

— Разбира се, ако не сте разположена, ние бихме могли да отложим екскурзията.

Жаклин беше в такова лошо настроение, че отклони и това предложение и реши да тръгне на разходката. След като се облече, тя излезе пред къщата, където вече Дюан я чакаше в компанията на майка си. Старата дама дълго им махаше с ръка — докато се скриха от погледа ѝ на завоя.

— Обидена ли сте, Жаки?

— Аз? Обидена? — възкликна тя живо, придавайки си безразличен вид. — Какво впрочем ви кара да мислите, че разполагате с такава власт?

Лицето на Дюан се измени от обидата и избухналия гняв. Как можеше да предположи, че този сарказъм е предизвикан от острата болка, която младата жена не искаше да признае?

— Аз вярвах, че ние сме се уговорили да дадем почивка на нашите раздори? — подхвърли той.

— Не бяхте ли казали веднъж, че е безполезно да се играе комедията, когато зрителите отсъстват? — противопостави му се тя.

Жаклин едва ли подозираше колко мъчителни бяха за Роналд думите ѝ. Той продължи мълчаливо да върви до нея, изцяло потопен в разрушителни самообвинения. Наистина ли е най-глупавият мъж на света? Как е могъл да повярва, че любезността и нежността, с които жена му го обграждаше, са били искрени?

— Да се върнем — внезапно предложи той. — Вие изглеждате наистина уморена.

— Не съм уморена. Освен това би било смешно да се върнем от средата на пътя.

Продължиха. Жаклин се чувствуваше по-зле от всякога. Дума по дума писмото се редеше в съзнанието ѝ. Нима наистина Дюан я лъжеше, когато твърдеше, че е бил при болните си? Значи е бил другаде? Но къде? Мадам Бемон даваше ясно да се разбере, че той има навика да я посещава в свободните си минути. Така ли беше в действителност? Но дори и да е вярно — какво я засяга това? Едва сега Жаклин си даде сметка, че не е безразлична към цялата тази история. Тя реагираше като всяка жена, научила за изневярата на мъжа си. Но техният брак беше само фиктивен и какво от това, ако Дюан ѝ изневеряваше? И все пак, какви точно бяха отношенията между него и тази жена?

Двамата скоро излязоха от пътя, за да започнат изкачването на Лош Манон. Напредваха бавно и мълчаливо. Лошото настроение не им попречи да изпитат наслада от прекрасната гледка, която се откриваше пред очите им. Спряха на един по-малък връх, за да закусят. Дюан предложи на жена си сандвич.

— Гладна ли сте?

— Почти не — отговори тя студено.

— Не яжте тогава! Това е за предпочитане, щом нямате апетит.

Жаклин беше безкрайно недоволна от себе си. Разбираше, че постъпва като малко дете, но не можеше да се справи със себе си. Думите сами се изплъзваха от устата ѝ. А беше така гладна!

— Е, добре, а аз съм гладен, и то много. Затова започвам. Страхувам се, че мога да изям и вашите сандвичи.

Жаклин не устоя. С намръщен вид, полусърдито тя поемаше сандвичите, които Дюан така, между другото започна да ѝ подава. Когато изяде шестия, мъжът ѝ не се въздържа и попита:

— Сега ви е по-добре, нали?

— Не съм се чувствувала никак зле — отвърна тя сухо.

— Не, само с лошо настроение.

— Виж ти, лошо настроение! Нямам лошо настроение! — негодуващо почти извика тя.

— Вие изглежда никак не се интересувате какво струва това на останалите.

— Ако моето настроение ви е неприятно, не сте задължен да го понасяте!

— Ах, каква жертва!

— Роналд, вие сте отвратителен!

Дюан избухна в смях.

— Хайде да тръгваме! Ако ще отиваме на езерото, време е — каза Жаклин, ставайки.

Те заслизаха от другата страна на Лош Манон. Стигнаха брега. Водата беше студена и изумително бистра.

— Колко е хубаво! — провикна се Жаклин. После ускори крачките си. Пред тях се издигаше стръмната снага на връх Бен-Желки. Жаклин изпитваше чувството, че високата му гръд образува непроходима преграда.

— Този връх е така неприветлив! — каза тя.

— Когато се качим горе, ще видите колко е красив — отговори Дюан — Внимание! Трябва да се гледа в краката, за да се избягват срутванията и пукнатините. Когато бях малък, се бях скрил с учебниците си в една пещера на склона на планината. Любопитен съм да видя дали входът ѝ е още достъпен. Хайде, оттук, искате ли?

— Безразлично ми е — отвърна вяло Жаклин.

— Задъхахте ли се?

— Малко.

— Седнете да си починете, а аз ще отида да се огледам за пещерата.

Скоро той се върна.

— Нищо не се е променило. Намерих дори и името си, което бях издълбал на стената — през смях каза Дюан. — Хайде, елате да изследваме моето жилище!

Жаклин скочи и преди да тръгне, погледна надолу.

— Роналд, какъв стръмен склон! Сякаш върхът пада върху езерото, а то изглежда като мъничко огледало.

— Не гледайте надолу! — каза той. — Елате с мен!

Тя се подчини.

— Сякаш сме на ръба на кладенец — продължи мислите й той.

— Тези планини така ни обгръщат и изолират от целия свят...

* * *

Дюан влезе пръв в пещерата, като осветяваше пътя на Жаклин с електрическо фенерче. Входът беше така тесен, че можеха да се промъкват само един подир друг. Роналд освети една от стените, обърна се живо към младата си жена и каза:

— Погледнете, ето моето име!

— Защо сте си правили труда да изписвате името си върху скалата?

— Много държах на тази пещера! Аз я бях открил и по чисто детски си мислех, че тя ми принадлежи.

— Вашата философия не се е изменила много оттогава — каза Жаклин надменно. — Вие сте издълбали името си в пещерата, за да придобиете право на владение. С мен постъпихте по абсолютно същия начин, като ми наложихте името си.

Дюан рязко се отдръпна от Жаклин. „Каква префинена жестокост!“

— Не можете ли да предположите, че съм сторил това поради някакво искрено чувство?

— Навярно сте били искрен — откровено сте искали да задоволите суетността и гордостта си.

— Освен инициативата, за която ме упреквате, имам ли и друга вина спрямо вас?

Докато говореше, Дюан мъчително се вглеждаше в лицето на спътницата си.

— Жаклин, какво ви е? Какво се е случило?

— Защо настоявате така упорито да приписвате някакъв скрит мотив за моето поведение?

— Имам голямо основание, Жаки. Цялото ви досегашно държание говори за това.

— Задължена ли съм да ви казвам всичко? — попита тя.

— Съвсем не! Но действията ви днес са така противоречиви... Доверете ми се, Жаки! Какво се е случило?

— Нищо. Не се измъчвайте, Роналд!

През тези дни Дюан беше прогонил от съзнанието си спомена за Белфорд, но сега чувствуваше, че отново го завладява ревността. Може би причината беше той? Навярно споменът за него я правеше така нервна и загрижена. Дали пък не ѝ е писал? Лошото настроение на Жаклин се появи след получаването на пощата.

За да сложи край на тягостното мълчание, младата жена направи няколко крачки към вътрешността на пещерата и каза:

— Да продължим нашето проучване. Скоро ще трябва да се връщаме.

Дюан осветяваше пред краката на Жаклин. През един тесен проход те се озоваха в друга зала на пещерата. Докато Жаклин се оглеждаше наоколо с любопитство, Дюан развълнувано докосна ръката ѝ.

— Нека бъдем приятели, Жаки — промълви той. — Животът е твърде кратък, за да се отдадем на такива продължителни разногласия.

— Не ме докосвайте, Роналд! Как се осмелявате?

Докторът чувстваше как търпението му го напуска.

— Защо е това възмущение? Какво съм ви сторил?

— Попитайте себе си!

— Безсмислено е да ми припомняте отново и отново прегрешенията ми. Не съм ги забравил, но по общо съгласие бяхме решили да не говорим повече за тях и да почнем отначало...

— Миналото не може да се изтрие — каза Жаклин, без да си дава сметка, че повтаря думи на Фрида. — Вие се постарайте да скриете всичко, което се отнася до личния ви живот.

— Аз винаги съм отговарял на въпросите, които сте ми задавали.

— Трябваше чуждите хора да ме осведомяват — продължи Жаклин, без да чува думите на Дюан.

— Кажете ми, моля, кой е бил така услужлив?

Жаклин се обърка. Опита да се измъкне:

— Е, добре, Астонови... сър Алистер Кей, който ви познава от доста време... госпожа Бемон. Тя за пет минути ме осведоми повече, отколкото всички останали — без да иска се издаде Жаклин. Името на Фрида се изплъзна от устата ѝ въпреки нежеланието.

— Нима разкритията на госпожа Бемон бяха толкова шокиращи? — попита Роналд почти ожесточено.

— А на вас нормално ли ви изглежда тя да ме запознава с вашите принципи, с вашето държание...

— Тогава трябва да ме запознаете с естеството на тези принципи.

— Аз също мога да ви напомня за случай, при който вие ги приложихте в мой ущърб.

Дюан се наведе и някак глухо отговори:

— Ах, Жаки! Това вечно ваше оплакване. Не искате да ми дадете шанс да ви накарам да го забравите!

Тонът на Роналд беше така умолителен, че гневът на младата жена веднага утихна. Искаше ѝ се да заплаче, но за да не покаже слабостта си, продължи:

— Вие ме довлякохте дотук, за да разгледам тази дупка! Вие... вие се възползувахте от положението ми, за да се ожените за мен...

Тя не довърши думите си. Казаното беше достатъчно за Роналд. Завладян от гнева, той загуби контрол над себе си. Жаклин не му остана длъжна. Никой не искаше и да чуе доводите на другия...

— Животът ни не е нищо друго, освен една голяма измама — поемайки си дъх, завърши тя.

Без да остави на Роналд време, тя се обърна и с твърди крачки се отпрати към изхода. При така внезапното ѝ изчезване гневът на Роналд отведнъж утихна. Измести го страхът.

— Жаки! Бъдете внимателна! Не ходете без мен!

Той се затича след нея и настигайки я, чу вик на ужас.

— Роналд! Не се вижда нищо, Роналд! — викаше уплашено тя.
— Всичко е изчезнало!

Дюан сграбчи младата жена за раменете и я дръпна назад към тесния проход. После се наведе напред и каза:

— Мъгла!

Целият пейзаж наоколо беше скрит от гъста, непрогледна мъгла.

— Бързо да се връщаме!

Дюан я спря.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме — отвърна той.

— Дълго ли?

— Зависи... Тези планински мъгли се разсейват обикновено сутрин. Понякога през зимата траят и повече дни.

— Повече дни? — повтори Жаклин. — По-добре да си тръгнем!

— Това е невъзможно. Трябва да чакаме — нямаме друга възможност. А сега да се върнем в пещерата. Тук ще замръзнете.

— Но мъглата може да проникне до самия вход!

— Без съмнение. Само че аз ще затрупам входа с камъни — каза Дюан, като се оглеждаше наоколо. — Седнете тук. Няма от какво да се плашите.

Дюан закрепил лампата и също седна до нея. И двамата вече бяха забравили за кавгата си. След малко Дюан каза:

— Опечален съм, че ви доведох тук.

— Вие едва ли можете да предвидите мъглата.

— Във всеки случай, ако не бях се ядосал толкова...

— И аз имам известна вина.

— Ще можем да напуснем пещерата едва след като мъглата се вдигне — продължи той, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Това е вярно, но и аз не съм по-малко виновна.

Седнали неудобно, двамата останаха дълго време мълчаливи, погълнати от тъжните си мисли. Малко по малко мъглата и влагата проникнаха през процепите. Силни тръпки разтърсиха Жаки, тя направи опит да се пребори със студа, но той беше по-силен от нея. Дюан я гледаше с безпокойство. Изведнъж с повелителен глас ѝ каза:

— Станете! Удряйте подметките си в пода!

Тя се подчини почти машинално, но движението не ѝ помогна много. Докторът стана, свали горната си дреха и ѝ я подаде.

— Благодаря! Не трябваше... Аз съм добре облечена — опита се да протестира тя.

— Недейте възразява! Трябва веднага да се облечете!

Жаклин нямаше сили да се съпротивлява повече и се загърна в топлата дреха, сви се в един ъгъл и постепенно се почувства по-добре.

— Седем часа — каза Дюан. — Ще отида да видя какво е времето. След малко ще се върна. Мъглата става все по-гъста и по-гъста.

— Не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

— По-добре ли ви е с моята дреха?

— Да, благодаря — тихо каза тя.

Тези думи сякаш не задоволиха Дюан.

— Жаки, това не е вярно. На вас ви е студено — нали виждам?

— Аз съм добре, уверявам ви — промълви тя, треперейки.

Дюан докосна ръцете ѝ — те бяха влажни и полупремръзнали.

— Защо не ми кажете, че треперите?

— Вече съм по-добре... моля, оставете ме! — каза Жаклин, като се опитваше да се отдалечи от мъжа си, който в този момент загрижено се бе навел към нея. Премръзналите ѝ крака и ръце сякаш вече не ѝ се подчиняваха, всичко започна да се върти пред очите ѝ. Тя вдигна машинално ръка, прекара я през косата си... После загуби съзнание. Когато по-късно се съвзе, различи до себе си Роналд — той придържаше до устните ѝ термоса. Бавно, глътка по глътка тя отпи от чая. Постепенно започна да се чувства по-добре. А веднага след това с видимо раздражение издърпа ръцете си от тези на мъжа си.

— Стана ли ви по-топло? — загрижено попита той.

— Да! Добре съм. Не се безпокойте... една обикновена треска...

Роналд седна до нея и я обгърна с ръце.

— Как се осмелявате? Оставете ме! Отдръпнете се!

— Хайде, елате тук, малка глупачке! — каза той грубо, но и с голяма нежност, като я прегърна здраво. — Сега ще се опитам да ви стопля.

Постепенно съпротивата на Жаклин отслабна. Почувства, че е малка и слаба и само силните ръце на мъжа ѝ можеха да я защитят. Главата ѝ се наклони към рамото му и тя почти по детски промълви:

— Студено ми е, Роналд, главата ми се върти...

Дюан се опита да скрие тревогата си.

— Притиснете се към мен, Жаки, моята топлина ще се предаде и на вас!

В този момент Жаклин изпитваше такава нужда от подкрепа, че всички други чувства сякаш изчезнаха.

Постепенно се успокои, престана да трепери, а след не повече от час заспа, удобно настанена в ръцете на Дюан. Сънят ѝ бе дълбок и трогателно доверчив — като на дете. Роналд не смееше да помръдне. Но сънят обори и него. Двамата заспаха, притиснати един до друг като деца, заблудили се в гората.

* * *

Дюан почувства как Жаклин леко се размърда. Това беше достатъчно да се събуди напълно. Но тя продължаваше да спи. Слаба светлина се отразяваше на земята при входа на пещерата. Дюан запали лампата и я премести близо до себе си. Целият беше схванат, но не смееше да мръдне, преди Жаклин да се събуди.

Отначало тя се протегна, сякаш е в леглото си. После полусъннена, разбрала, че не е в стаята си, учудено погледна наоколо. Очите ѝ, още замъглени от съня, въпросително се спряха на Дюан. Нима е прекарала цялата нощ така?

Едва сега Дюан се размърда.

— Как се чувствате, Жаки?

— Много добре, благодаря — отвърна тя.

Роналд се наведе над нея, хвана ръката ѝ и премери пулса. После сложи ръка на челото ѝ и каза:

— Малко ви тежи главата, нали?

Жаклин кимна.

— Нямам претенции да поставям диагноза във ваше присъствие, но мисля, че ще се отърва само с една хрема — каза тя, усмихвайки се.

Той също се засмя.

— Споделям вашето мнение. Във всеки случай вие сте по-добре от снощи.

— Моето настроение видимо се подобри.

— Каква хубава новина! Надявам се, че се отнася до един траен прогрес.

Жаклин се навъси леко и отговори:

— При условие че вие ми помогнете за това.

— Ето че добре започвате. А сега останете тук, докато видя какво е навън времето.

Когато се върна, Жаклин вече беше станала и се оглеждаше в малкото огледало, което бе намерила в дрехата на мъжа си.

— Времето е великолепно. Мъглата се е вдигнала, въздухът е чист и свеж, слънцето грее... а от долината се носи чуден аромат. Сега

трябва да тръгнем с бърз ход — това е най-доброто, което бих ви предложил.

— Роналд, вие бяхте така добър към мен тази нощ! Бих искала да ви благодаря — каза тя срамежливо, като протегна доверчиво малката си ръка.

Дюан силно стисна ръката на Жаклин и я задържа в своята.

— Това не ми струваше нищо — отвърна той, обгръщайки младата си жена с разнежен поглед.

— Аз бях много смешна. Срамувам се от моята слабост. Не пролях ли и малко сълзи?

— Не мисля. Не се обвинявайте в слабост. Вас ви тресеше, а знам от опит колко мъчително е това — каза Дюан, като продължаваше да държи малката ръка.

— Роналд, искам да зная...

— Какво?

— Не ми ли дадохте да пия чай? — Тя заекваше от смущение, просто не знаеше как да зададе въпроса си.

— Точно така — отговори Дюан. — Но за нещастие не е останало нищо от него.

— Не е важно... аз искам да зная... Роналд...

Жаклин се колебаеше. Накрая преодоля смущението си и каза:

— Погледнете... това, което имам тук... на страната ми.

Дюан се вгледа и действително откри едно малко зачервено петно върху кожата ѝ.

— Няма нищо. Това е един отпечатък...

— Но аз го нямах вчера.

— Навярно...

— Тогава от какво е? — настоя тя.

— От продължителния контакт с едно мое копче.

Мина известно време в мълчание. В един момент Жаклин много смутена промълви:

— И така... вие сте ме прегърнали, за да ме стоплите? И по този начин аз съм спала цяла нощ?

— Да, така беше — потвърди той, като леко ѝ стисна ръката.

— Когато се събудих тази сутрин, се питах дали не съм сънувала.

— Да сте сънувала? — повтори той замислено. — Лош сън ли, Жаклин?

Внимателно тя освободи ръката си от неговата.

— Но... вече ви казах... аз съм ви много благодарна. А вие, Роналд, можахте ли да спите?

— Да, благодаря — отговори Дюан с равен глас.

След кратък миг на неловкост Жаклин бързо и малко нервно каза:

— Е, добре, ще отида на въздух, както ми предписахте.

Излязоха и двамата. Жаклин все още беше облечена в дрехата на мъжа си. От това изглеждаше още по-нежна и по-слаба. Денят беше чудесен и те на слънце изядоха остатъка от сандвичите. Тръгнаха си бавно, защото на Жаклин често ѝ се налагаше да почива — все още бе изтощена от прекараната треска.

Старата госпожа Дюан ги очакваше с голямо безпокойство. Тя веднага настани Жаклин удобно, след което се втурна да ѝ приготвя специално горещо питие, за да я сгрее. В топлото легло, обградена с грижи и внимание, младата жена бързо потъна в дълбок сън.

* * *

Жаклин остана да лежи и на следващия ден, изцяло погълната от мислите си. Нощта, прекарана в пещерата, твърде много бе нарушила душевното ѝ равновесие. Тя непрекъснато си спомняше как Дюан я бе държал цяла нощ в ръцете си и за свое голямо учудване не изпитваше никаква досада или възмущение. Времето минаваше и Жаклин все по-притеснено поглеждаше към вратата. Защо той досега не я беше посетил? Какво се беше случило? Прислужникът, който донесе закуската, ѝ предаде, че докторът я моли да не става, докато не я прегледа. Тя се вслушваше във всеки шум и сърцето ѝ забиваше силно, щом чуеше стъпки пред вратата си. Беше към десет часа, когато Дюан почука. „Влезте!“ — каза тя. Сияещият ѝ поглед обаче бързо потъмня при неговия загрижен и мрачен вид. Жаклин инстинктивно се обърна и бързо придърпа завивката до брадата си — сякаш отново имаше пристъп на треска. Без съмнение докторът изтълкува жеста ѝ като знак на враждебност, а жена му веднага почувства, че сърдечното разбирателство от предния ден е само спомен.

— Свикнал съм да посещавам своите болни — сухо каза той — независимо дали са мъже или жени. Как се чувствате тази сутрин?

Съвсем обезкуражена, Жаклин отговори:

— Много добре, благодаря! Смятам вече да ставам.

— Не, вие ще полежите и днес.

— Но аз се отегчавам да стоя в леглото!

— Нищо не мога да направя.

— И всичко това за една хрема?

— Една хрема може да отвори пътя към всякакви усложнения. И освен това имате нужда от почивка.

— Но аз напълно си починах!

— Не смятам, че е така.

— Уверявам ви, че съм добре.

— Това не личи от вида ви.

Жаклин се усмихна малко смутено и попита:

— Роналд, винаги ли сте така любезен със своите болни?

— Искате ли книга? — попита той, без да ѝ отговори.

— Не, нямам нужда от нищо. Благодаря! Вие отново възприемате старото си държание.

— Така е по-добре — отговори той почти грубо.

— Аз ли съм причината? Признавам — вчера показах много лош характер.

— Тази сутрин получих голяма пратка писма и не успях да отделя време.

— Значи това ви е попречило да се качите при мен?

— Нима сте забелязали, че не съм дошъл?

— Разбира се. Въобразявах си, че ще проявите по-голям интерес.

— Вашата камериерка ми каза, че сте по-добре, а аз поръчах да ви предадат да останете в леглото.

— Откъде знаете, че ще ви се подчиня?

— Разчитах на вашата предпазливост.

— Роналд, защо повече не сме приятели? Какво съм направила? Толкова ли съм досадна?

— Съвсем не.

— Е, добре, какво има тогава?

— Професионална презаेतост — отговори той, като отвърна очи.

— Самият вие казахте, че животът е тъй кратък за тези безкрайни караници. Предложихте ми примирие...

— Да не повдигаме повече този въпрос — отговори той с усилие.

— Извинете, но ми се налага да изляза. Имам неотложна работа.

Очите на Жаклин се насълзиха, но тя намери сили да отвърне:

— Не искам за нищо на света да ви задържам.

Докторът излезе. „Той ще се върне скоро“ — с надежда си мислеше Жаклин. Когато чу почукване на вратата, сърцето ѝ се разтуптя силно. Но това бе прислужницата, която ѝ донесе книга за четене. Жаклин запази самообладание, взе книгата, успя да благодари на момичето, но щом тя излезе, зарови глава във възглавницата и горчиво зариде. Какво се беше случило? Какво бе сторила, та той се държеше така? Тя беше измъчена, наранена, обезкуражена... Е, добре, щом е така, и той ще получи заслуженото. Око за око, зъб за зъб.

Три дни по-късно семейство Дюан напусна Керне. Съвместният им живот бе станал по-мъчителен от всякога. Дюан — студен и затворен, а Жаклин — съвсем нещастна и в постоянно безпокойство. Виждаха се рядко, обикновено сутрин на закуска. Дюан отсъстваше

през целия ден, а вечер се прибираше направо в стаята си. Жаклин отново и отново се питаше кой е истинският ѝ мъж — този с твърдия поглед, стиснатите устни и нелюбезни маниери, или нежният Дюан от пещерата, който с такава грижовност я опазваше от простуда?

От ден на ден отношенията им се влошаваха. Никога Дюан не е бил така студен и далечен. Той сякаш въобще не желаше да се вижда с жена си. Какво ставаше? Какво правеше той през целия ден? Наистина ли беше толкова зает?

Един ден дойде на посещение Фрида. Дали се беше срещала с Роналд? Знаеше ли нещо? Или загриженият вид на Жаклин ѝ подсказваше, че нещо се е случило?

Белфорд също я посети. Жаклин не скри от Роналд. Той демонстрира пълно безразличие, но на закуската каза:

— Вие знаете моите възражения относно Белфорд, но това не ви попречи да ги пренебрегнете. Продължавайте както ви е приятно, канете го да идва колкото ви е удобно и не се чувствайте задължена да ме държите в течение на неговите визити. Имам достатъчно грижи на главата си.

— Роналд, вие се държите така нападателно! Пробвах всичко, за да ви се харесам, но откакто се завърнахме от Керне, вие сте направо непоносим.

— Аз не съм забелязал, че вие се опитвате да дадете пътя на Белфорд.

— Да дам пътя на Белфорд? Какво искате да кажете? Трябва ли да не виждам никого? Какъв интерес проявявате вие към живота ми? Никакъв! Аз съм сама през целия ден!

Жаклин въздъхна мъчително и след миг мълчание продължи:

— А когато случайно сте вкъщи, вие ме измъчвате с постоянната си враждебност... Поне да познавах вашите приятели! Дори не си давате труда да ми кажете къде отивате или какви хора предпочитате... Нещо повече — присвоихте си правото да ми налагате волята си.

Думите ѝ бяха изпълнени с мъка и яд. Дюан остана мълчалив известно време, после отговори:

— Аз не ви забранявам нищо. Можете да правите, каквото знаете.

— Това разрешение е валидно за вашия живот. Вие правите, каквото си искате.

— Има ли друг начин да следвам своя път? — попита той саркастично. — Повечето от хората имат един път... — внезапно той прекъсна думите си, нервно събра нещата си и стана.

— Искрено съжалявам, Роналд, но всичко е повече от безполезно... Ние вървим зле. Какво може да се очаква от такава жалка сделка?

— Аз отдавна престанах да се надявам на нещо. Вие сте права. „Когато корените са загнили, дървото не дава плодове.“

Веднага след това Дюан се отпрати с тежки стъпки към вратата. Жаклин беше поразена от разстроеното и уморено лице на младия мъж. Може би въпреки всичко той работи прекалено много и отсъствията му не се дължат на увлечения по удоволствията, а на трудната му професия?

Объркана и с променен глас Жаклин направи опит да го върне:

— Роналд, вие сте много уморен, в последно време сте прекалено зает...

Дюан се обърна и лаконично отговори:

— Винаги съм имал работа — и излезе от стаята.

Жаклин го последва. В яда си реши да излезе и да обядва в „Лизбен“. Неседнала още и към нея се приближи Алистер Кей — приятелят на Дюан, с когото я запознаха семейство Астон.

— Имах шанс, че ви срещнах — каза му тя, след като размениха учтиви поздрави и въпроси. — Вие ми бяхте обещали да ни посетите, но изглежда ще трябва да се задоволя с една случайна среща.

— Аз отсъствах и едва вчера се завърнах. Това може ли да ме извини? Още повече че днес веднага ви посетих.

— О, колко съжалявам, че не съм била вкъщи. Но ако искате да ми доставите удоволствие, моля, елате да пиете чай с мен. Заповядайте — каза тя, посочвайки му празния стол.

Сър Алистер Кей благодари и седна до нея.

— Когато наблюдавам пътя, който е извървял вашият мъж, не мога да не се преклоня пред него. И не само аз, много наши прочути колеги споделят моето вълнение.

— Той наистина е необикновен — призна развълнувана Жаклин. — Работи без почивка, винаги е готов да откликне на всяко повикване, стига да е убеден, че това ще е от полза за пациента.

— За него професията винаги е била свещенодействие. Спомням си нашата първа среща в Единбург. Тогава той беше юноша с твърдо лице и спокойни очи. Още тогава почувствувах, че един ден ще се заговори за него. Сякаш носеше знака на победителите.

Жаклин не си даваше сметка с какво удоволствие поглъща думите му. Това не убягна от погледа на сър Алистер Кей, който си помисли колко щастлив е Дюан с тази женитба. Достатъчно е човек да погледне това очарователно същество, за да се увери, че то обожаваше съпруга си.

— Знаете ли — каза той, — че известието за брака на Дюан изненада много приятелите му? До този момент съм си мислил, че той никога няма време да се занимава със сърдечни работи.

Жаклин започна весело да се смее. За момент дори забрави, че в брака ѝ с Дюан няма нищо романтично. Сър Алистер Кей продължи:

— Винаги съм предполагал, че Дюан е имунизиран срещу любовните увлечения, следвайки идеала си за красота. Точността на моята теория се потвърди, като видях избраницата му.

Добрите очи на учения я гледаха с възхищение.

— Това е мил комплимент и аз ви благодаря.

Скоро след това заговориха за бащата на Жаклин.

— Вие сигурно знаете за неговите последни открития? — попита Жаклин.

— Да, зная изследванията му за туберкулозата.

— Не, аз имам предвид неговото последно изследване, отнасящо се до епилепсията.

Сър Алистер Кей сви вежди, мъчейки се да си припомни. Накрая с неудобство каза:

— Третиращо епилепсията? Не, не си спомням.

— Моят баща не можа да довърши откритието си и преди да почине, завеща на мен и Дюан да доведем делото му докрай.

— Възможно ли е такъв резултат да не е още публикуван в последните бюлетини?

— Мога да ви уверя в обратното. Асоциацията за лекарствените новости също е изследвала лекарството.

— Какво? — извика сър Кей.

— И резултатът от тази проверка е чекът, който ми бе изпратен за откупуване на лекарството.

— Как? Изпратили са ви чек?

— Но това е практика, нали?

— Без съмнение... Но чудното е, че аз не... — започна сър Кей смутено.

Жаклин почти го прекъсна и с ентузиазъм продължи да разказва: как Роналд е пътувал до Единбург, как е запознал членовете на Асоциацията, как е получила съобщението... Сър Кей разбра — в тази загадка пряко е намесен и той. Затова побърза да прехвърли разговора в друга посока. Разделиха се, очаровани един от друг.

След това Жаклин реши да посети старото си жилище. Тя знаеше, че госпожа Мак Карти продължава да живее там, но повече — нищо.

На прага с възторг бе посрещната от възрастната жена.

— Искан само да посетя нашата къща — каза Жаклин с вълнение.

Силно изненадана бе от видимата промяна в хола и от дрехите, натрупани по закачалките.

— Но кой живее тук? — учудено запита Жаклин.

— Досега не сте ли идвали в лабораторията?

В това време в хола се появи млад мъж и госпожа Мак Карти побърза да го представи. Той с удоволствие разведе Жаклин из лабораторията, като я запознаваше с проблемите, които разрешаваха в момента. Спомена й също, че са били посетени и от председателя на лекарствената асоциация сър Алистер Кей.

— Кой? — възкликна Жаклин смутено.

— Защо? Нима не знаехте, че председателят на тази асоциация е сър Кей?

Жаклин направи усилие да се овладее.

— Аз наистина не знаех... Аз съм много учудена... но всъщност това няма значение...

На връщане към „Холънд парк“ Жаклин си припомни странното държание на сър Алистер Кей. Реши да попита Дюан и да му поиска обяснение. В хола тя почти се сблъска с него.

— Къде сте била? — попита я той.

— Имах необикновени преживявания — опитвайки се да прикрие вълнението си, отговори Жаклин.

— Аз се върнах днес много рано — каза Дюан сухо.

— Мислех си, че мога да разполагам със себе си.

— Не сте имали причини да бързате — каза той глухо и влезе в кабинета си.

Отново се срещнаха за вечерята. Тя мина в пълно мълчание. Едва накрая Жаклин реши да проговори.

— Роналд, защо не сте ми казали, че сте трансформирали къщата на баща ми в база за бедни студенти?

— Не знаех, че това може да събуди любопитството ви. Вие обикновено не се интересувате от моите работи.

— Вие... вие се лъжете. Мислите ли, че въпреки нашите отношения аз не мога да се възхитя от вашата работа?

Дюан не отговори. Жаклин продължи:

— Впрочем аз това неведнъж съм ви го казвала.

— Възможно е. Но аз не желая да рискувам един ден да ми се подиграете.

Сълзи се показаха в очите на Жаклин.

— Можете ли да бъдете по-ясен?

— Наистина досега не съм имал повод, но... Може би неслучайно много хора ме смятат за маниак.

— Във всеки случай сър Кей не споделя това мнение.

— Кей винаги е бил много благосклонен към мен.

— Знаете ли, че той се е върнал в Лондон?

Видимо обезпокоен, Дюан отговори:

— Не, не знаех. Откъде пък вие знаете?

— Дватамата пихме чай в „Лизбен“. Аз използвах случая да разговарям с него за... откритията против епилепсията...

Дюан се смути още повече. От вълнение и притеснение не знаеше къде да погледне. Жаклин продължи:

— Аз му благодарих за изпратения чек, но...

Дюан нервно скочи и започна да се разхожда.

— Но той ми каза, че никога не е чувал да се говори за това откритие.

Настъпи тежко мълчание. Жаклин навлажни изсъхналите си устни и продължи:

— Как може да се обясни фактът, че сър Кей не знае нищо? — Младата жена стана, сложи ръцете си на раменете на Дюан и го

принуди по този начин да я погледне. — Роналд, кажете ми истината! Асоциацията ли изпрати чека?

— Не — отговори Дюан с пресипнал глас.

— И така, Асоциацията не ни е изпратила чека — повтори тя.

— Не.

— Тогава откъде дойдоха тези пари?

— Не ме разпитвайте повече, моля ви!

— Аз трябва да зная всичко, Роналд!

Дюан направи отчаян опит да се освободи от ръцете ѝ, но тя се приближи замайващо близко до него, така че къдриците ѝ почти докосваха рамото му. Младият мъж затвори очи, сякаш да се спаси. Така той избягна и гледката на разстроеното ѝ лице.

— Роналд, всичко това ме засяга, и то много! Роналд, моля ви, кажете ми истината!

— Жаки, Жаки, вие не разбирате в момента какво искате от мен!

Постепенно Жаклин започна да проумява.

— Роналд — промълви тя, — това сте вие! Така ли е, кажете?

Дюан наведе глава и погледна жена си. Повече не можеше да я лъже.

— Да — тихо отговори.

— Но, Роналд, защо?

— За да се отплатя — каза той късо.

— Нима сте си въобразявали, че парите могат да заличат всичко?
— каза Жаклин, като бързо пусна ръката на мъжа си.

Той отговори с горчив смях:

— Надявах се поне, че нещата не са непоправими... моето желание беше да ви осигуря известна независимост, за да ви освободя от принудителното подчинение, в което бяхте попаднали по моя вина.

— Сега разбирам — тихо каза Жаклин. — Като ви изплащах сумата, аз всъщност съм ви връщала вашите собствени пари. Аз изплатих своя дълг с вашите собствени пари! И вие сте допуснали да играя тази смешна роля! — при тези думи тя покри лицето си с ръце, сякаш да се предпази от мъчителната мисъл.

Дюан се приближи и внимателно хвана ръцете ѝ.

— Погледнете ме добре — каза той. — Нима имам вид на човек, който ви се подиграва?

Жаклин повдигна очи и с изненада забеляза, че Дюан не беше разгневен. По-скоро лицето му излъчваше мъчителна безнадеждност.

— Извинете ме! — каза тя, обръщайки глава. — Съжалявам!

В този момент щастието беше в техните собствени ръце, но в своето заслепение те го оставиха да се изплъзне.

— Роналд — каза внезапно Жаклин, — има още нещо, което не разбирам.

— Какво по-точно?

— Защо все пак трябваше да ми предоставите такава голяма сума? Питам се каква е причината.

— Моля ви, изяснете се! Може би допускате, че съм имал някакъв личен интерес?

— Ох, Роналд!

— Не ме ли обвинихте веднъж, че съм искал да присвоя резултатите от откритието на баща ви?

— Тази мисъл ми я бяха внушили.

— Но все пак вие я приехте като ваша — отговори Дюан със стоманен блясък в очите.

— Бях сърдита... Не исках да ме третират така в къщата на собствения ми баща... Може би изпитвах и известно задоволство да откривам у вас грешки. За всичко това сега вече съжалявам, съжалявам, че съм се поддала на тези клевети.

Дюан измърмори нещо за Белфорд и побърза да се качи в стаята си. Жаклин остана сама с тъжните си мисли.

* * *

Вечерта на следващия ден Жаклин срещна Коничи на първия етаж. Той носеше кърпа и хавлия за господаря си.

— Докторът върна ли се? — запита тя.

— Не още, но аз му приготвям банята, защото той е много уморен вечерите, когато се връща от децата.

— От децата ли? — запита Жаклин учудено.

— Да, от клиниката за деца. Госпожата не е ли ходила там?

Жаклин не само не беше ходила, но дори не знаеше, че Дюан е поел ръководството на детската клиника. Слугата знаеше повече от съпругата!

— Там има много деца — продължи Коничи, — момчета и момичета. Всяко от тях си има своята болка, но само да знаете колко са щастливи, когато господарят е при тях!

— Вие придружавали ли сте доктора, Коничи?

— Да, често! Когато се смея, устата ми така се отваря, че размивам всички деца. „Това е добро за тях“ — казва господарят. Той няма време да е весел, но иска другите да бъдат такива.

Минаха три дни, през които Жаклин не беше се виждала с мъжа си. А уж живееха под един покрив! Късно третата вечер той влезе в салона и остана много учуден, че намери там жена си. Тя държеше в ръце една книга, от която не беше прочела и ред. Щом го видя, Жаклин скочи живо и не можа да сдържи възклицанието си — лицето на Дюан беше смъртно бледо и уморено.

— Добър вечер — бавно каза той и безсилно се отпусна на дивана със затворени очи. След малко с мъка ги отвори и попита:

— Защо не сте си легнала?

— Чаках ви... Не съм ви виждала три дни, Роналд!

— Вие сте го забелязали?

— Испитах особено чувство на празнота — каза тя бавно.

Коничи влезе, за да внесе подноса с топлото мляко и бисквитите.

— Можете да си легнете вече, Коничи.

Слугата се поклонил по ориенталски до земята и излезе.

Дюан изпи две чаши мляко, отпусна се на дивана и отново затвори очи. Жаклин имаше толкова неща да му казва, толкова въпроси да му зададе, но се въздържа, като видя неестествената бледност на лицето му.

— Роналд — каза тя нежно, — вие трябва да си починете! Идете да си легнете!

Не последва никакъв отговор. Дюан навярно беше заспал. Развълнувана, Жаклин го гледаше и не знаеше как да постъпи. Все пак не можеше да го остави да прекара нощта на дивана. Много внимателно посегна да го завие. Точно в този момент, в съня си, Дюан се обърна и инстинктивно хвана ръката ѝ. Жаклин седна до него и търпеливо зачака. Дюан спеше дълбоко. Постепенно очите на Жаклин започнаха да се затварят и тя също заспа, леко опряла глава на рамото на мъжа си.

На разсъмване Дюан се събуди. Той скочи на крака, без да забележи в първия момент заспалата до него Жаклин.

— Жаки! — извика миг след това, все още сънен и неразбиращ.

Тя мило му се усмихна под разпилените си от съня къдрици.

— Какво правите тук?

Жаклин се събуди окончателно. Стана, като с мъка размърда вкочанените си крайници.

— Ах, всичко ме боли! — каза тя като малко дете.

После, под изпитателния поглед на Дюан, се видя принудена да добави:

— Вие не бяхте на себе си снощи, Роналд. Изглеждахте така изтощен!

Дюан смутено обърна глава, както винаги, когато жена му засвидетелстваше симпатия или по-топло чувство.

— Аз се чувствам много добре. Но защо вие останахте при мен?

Малко пообъркана, тя отговори:

— Разбирате ли, Роналд, вие бяхте стиснали ръката ми и не искахте да я пуснете.

По лицето на Жаклин се появи загадъчна усмивка, а Роналд разглеждаше ръцете си, сякаш търсеше по тях следи от тези на Жаклин.

— Аз ви бях длъжница, Роналд, за грижите, които положихте за мен в пещерата.

— Аха, значи става дума за задължения и изплащане на дълг — каза той с променен глас.

— Не, не — припряно го прекъсна тя. — Вие имахте нужда от почивка... и аз не можех да постъпя по друг начин... и...

— И какво?

— Имаше и друго — бях щастлива, че съм ви с нещо полезна.

— Вие направихте точно това, от което имах нужда. Бях така уморен... През деня имах тежка операция. Едно от децата...

— Това ли е причината за вашите отсъствия тези дни? — съвсем спонтанно попита Жаклин.

— Надявам се, че не сте си въобразили, че участвам в карето на бридж у Фрида Бемон?

Въпросът беше зададен направо, грубо и пряко засегна Жаклин с точността си. Внезапно Дюан започна да се смее и каза:

— Е, добре, сега влизам в банята, а после ще закусим заедно яйца и жамбон.

Вечерта те продължиха разговора си.

— Починахте ли си? — попита Дюан.

— Да, спах до обяд.

— Тази сутрин благодарих ли ви?

— Не, поне не по протокола — отвърна тя през смях.

— А сега можете ли отново да ми помогнете?

— Как?

— Получих телеграма от лейди Пенрод. Тя иска да посети след обяд клиниката. Леди Пенрод е член на фондацията и всяка година ми изпраща значителна сума пари. Искате ли да ме придружите?

— Кажете ми, Роналд, тази клиника не е ли една от вашите благотворителни дейности?

— Не съм ли ви говорил?

— Дори уста не сте отворили.

Погледите им се срещнаха и двамата весело се засмяха.

— А сега се опитайте!

— Ще помисля за това.

— Като начало бих искала да ме осведомите по един въпрос, който много ме интересува.

— За какво се отнася? — озадачен и с безпокойство попита Дюан.

— Преди всичко искам да зная кой е истинският Роналд Дюан. Дали този, който е така привлекателен, или другият, който е...

— Точно обратният — подхвърли Дюан. — Но какво точно цели вашият въпрос?

— Искам да зная какво да мисля за вас.

— Аз мислех, че вие дълго време имахте конкретна оценка за мен.

— Нямам ли право да променя мнението си?

— Но какво си мислите вие за мен?

— Без съмнение не това, което съм мислила преди... преди да ми каже Коничи някои неща за вас.

— Коничи? — повтори той заинтересуван.

— Той ми разказа много неща, включително и това, че вие сте го водили в детската клиника, за да разсмива малките. А мен никога не сте ме водили там, Роналд.

— Това е истина, но преди малко ви предложих една мисия в клиниката, а вие още не сте ми отговорили. Сега ми кажете — искате ли да ме придружите?

— Но разбира се! Изпивам си кафето, обличам се и съм готова!

Тя изкачи тичешком стълбите. Беше безкрайно щастлива! Радостта я правеше още по-красива и привлекателна. Когато отново слезе долу, забеляза в очите на Дюан особен блясък.

— Какво има? — попита тя, сякаш Дюан бе казал нещо.

— Не съм продумал, въпреки че си мисля...

Вече в колата Жаклин поднови разговора:

— Не можете ли да мислите на глас?

— Моите мисли едва ли ще са по вашия вкус.

— Как можете да знаете?

— Трябва ли да изрека мисълта си?

— Умирам от любопитство!

— Като ви видях да слизате, си помислих, че човек трябва да е слеп, за да не забележи чара ви.

— Какво? Чувам комплимент?

— Доколкото знам, ласкателствата не са включени в нашата програма — с лек хумор каза Дюан.

— Да... но този комплимент ми направи голямо удоволствие.

— Суетна ли сте, Жаки?

— Възможно е. Във всеки случай обичам да ми казвате, че съм красива.

Те се засмяха весело.

Скоро след това пристигнаха в клиниката. Малко по-късно дойде и лейди Пенрод. Тримата се упътиха към градината, където обикновено стояха децата.

— Ето доктор Роналд! Дошъл е доктор Роналд! — децата се струпяха около него с радостни викове и безцеремонно го отделиха от останалите. Започнаха весело да танцуват, да подскачат, да го дърпат за ръцете... а Жаклин гледаше с вълнение и не можеше да повярва — сън ли е това или самата действителност.

След обиколката лейди Пенрод си замина, а Жаклин, все още смутена, попита:

— Мога ли да се върна с колата, или ще имате нужда от нея?

— Ще ви придружа — отговори той.

За Жаклин тези думи бяха достатъчни. Изцяло погълната от преживяното през деня, тя с вълнение помечта за часовете, които я очакваха — двамата ще пият чай, ще си говорят, ще преживеят тихи, щастливи вечерни мигове... Но едва прекрачили прага на дома и красивата приказка бе грубо прекъсната — мадам Бемон ги очакваше в салона.

— О, скъпи приятели, ето ви най-последно! От един век съм тук! Коници ми направи чай. Той добре познава моите вкусове. Роналд — продължи тя с внезапно разнежен глас, — вие имате измъчен вид. Така добре ви познавам, че нищо не може да убегне от погледа ми! Какво, не върви ли...

— Роналд се преумори тези дни... има голяма нужда от почивка — живо се намеси Жаклин.

— Ах, наистина ли? В такъв случай мъжът има нужда от уютна домашна обстановка и нежна женска ръка, която да го приласкае и обгради с внимание. Но това са качества, които не всяка жена може да притежава.

— Извинете ме, но ще се кача горе, за да се преоблека — тихо каза Жаклин и излезе.

В този момент Коници влезе в салона, за да поднесе топлия чай. Когато Жаклин се върна, завари мадам Бемон с неподражаема грация да приготвя чая на Дюан.

— Току-що казах — подхвърли Фрида, — че имам чувството да съм се върнала в старите добри времена... — после се впусна в безкраен разговор с Дюан, като непрекъснато припомняше случки и събития, в които винаги те бяха основните участници.

Раздразнението на Жаклин особено се засилваше от поведението на Дюан. Той беше в добро разположение на духа и непрекъснато се смееше. Жаклин се питаше още колко ще може да издържи така. Най-после Фрида си тръгна. Дюан я придружи до колата ѝ. Права до прозореца, Жаклин видя как двамата слизат заедно, как се сбогуват, как мъжът ѝ кавалерства при качването на Фрида в колата, как тя му се усмихва, как Дюан се накланя и те си казват нещо на раздяла. Най-после колата тръгна.

Жаклин застана в средата на салона — объркана и раздразнена. Защо се вълнуваше така? Какво от това, че Дюан намира госпожа Бемон за очарователна? Внезапно реши да се прибере в стаята си, но на вратата се сблъска с Роналд и попадна в прегръдката му. Неочакваната близост я разтърси цялата. Тя се отскубна от ръцете на мъжа си, побягна по стълбите нагоре и съвсем разстроена и задъхана се намери в стаята си. Седна и се опита да въведе ред в бушуващия безпорядък на мислите си. Един въпрос непрекъснато напираше на устните ѝ. Стана нервно и започна да се разхожда. Внезапно се погледна в огледалото и остана стъписана от гледката, която се откри пред очите ѝ. Сякаш цялото ѝ лице излъчваше един вик: „Обичам го! Обичам го!“

* * *

Е, добре, тя го обичаше. Защо трябваше да търси извинения. Любовта е всевластен господар и тук никакви аргументи нямат значение. Но как ще застане пред него — така слаба и обезоръжена? Ще успее ли да скрие чувствата си?

За разлика от друг път през следващите дни Дюан стоеше много по-често вкъщи. А това измъчваше Жаклин допълнително. Самото му присъствие я караше да се чувства незащитена и уязвима.

На всичко отгоре госпожа Бемон започна все по-често да ги посещава. Държанието ѝ от ден на ден ставаше по-предизвикателно и дръзко. Дори фактът, че Дюан не ѝ обръщаше особено внимание, не намаляваше жестоката ревност, която измъчваше сърцето на Жаклин. Когато Дюан отсъствуваше, тя горещо желаше да го види. Когато бяха заедно, тя така се вълнуваше, че предпочиташе той да не е до нея. Имаше моменти, в които бе готова да разкрие любовта си, да освободи сърцето си от тайната, която я измъчваше. Веднага след това бе готова да умре, но не и да проговори. Какво да прави? Положението ѝ изглеждаше безнадеждно.

Една вечер я посети Валтер Белфорд. Двамата стояха в салона и разговаряха за Дюан. В това време се обадиха от детската клиника — издирваха доктора по спешност. Жаклин реши да го потърси. Белфорд предложи услугите си да я заведе с колата. На връщане, малко преди да стигнат до тяхната улица, Белфорд намали скоростта и посегна да прегърне Жаклин. В това време от отсрещната страна на уличката се зададе Дюан, който се превърна в неволен свидетел на сцената в колата. Жаклин отчаяно се съпротивляваше. Белфорд в стремежа си да не я изпусне загуби контрола над кормилото. Миг преди катастрофата Дюан успя да извика: „Жаки! Скачайте!“

Жаклин позна гласа на мъжа си, дръпна се и смело скочи през вратата на колата. Веднага след това автомобилът на Белфорд се блъсна в отсрещния електрически стълб, после се завъртя и се обърна нагоре.

Зашеметена от удара, Жаклин все още не можеше да проумее какво е станало. За щастие не бе наранена, но лицето ѝ от уплахата

беше смъртнобледо. Тя се огледа и видя Дюан, наведен над катастрофиралата кола. В това време притичаха Коници и шофьорът. Те успяха бързо да измъкнат изпод колата тялото на Белфорд. После го пренесоха в кабинета. Дюан се затвори при него, а Жаклин остана да чака в салона. Най-сетне мъжът ѝ се появи.

— Необходима е операция — каза той. — Има сериозна рана на черепа. Не може да се пренася. Ще го оперирам тук.

— О, Роналд! — промълви тя с трепереци устни. — Безнадеждно ли е? Моля ви, успокойте ме, спасете го!

— За бога, вие още обичате този човек! Вие го обичате! — съвсем неочаквано извика той. — А аз си мислех...

— Как можете вие... как се осмелявате да допуснете... — объркано възропта Жаклин, смаяна от нелепото обвинение.

В това време Дюан, разгневен, рязко и неочаквано напусна стаята. Жаклин замря в един ъгъл, разтърсвана от ридания. Думите на мъжа ѝ непрекъснато и болезнено отекваха в съзнанието ѝ... Свита в едно кресло, Жаклин потъна в неспокойни мисли.

Малко по-късно Дюан отново влезе в салона.

— Смятам, че вие трябва да бъдете съвсем точно осведомена — започна той, — особено когато се отнася за подобен вид операция. Трябва да сте подготвена и да знаете, че съществуват и рискове. Но ако всичко върви нормално, скоро ще мога да кажа нещо по-конкретно и ще се радвам, ако мога да прекратя безпокойството ви.

— Благодаря — промълви тя, без да повдигне очи.

Дюан се обърна и тръгна към вратата. В този момент тя не издържа и в изблик на неудържима нежност извика:

— Роналд! Роналд! Ох, Роналд, така бих искала да ви помогна...

Той я изгледа недоумяващо.

— Да ми помогнете?

— Не, не, естествено аз не бих могла нищо... — объркано промълви тя.

Влезлият в този момент Коници съобщи:

— Болногледачките са готови и чакат заповедите ви.

Дюан веднага излезе от стаята. Жаклин остана отново сама с тревожните си мисли. Потънала в тях, тя не забеляза връщането на доктора.

— Да ми помогнете? — повтори той последните си думи с глух глас. — Знаете ли как бихте могли наистина да ми помогнете?

— Желая това повече от всичко на света!

— Е, добре! Тогава не се съмнявайте в мен!

Жаклин подскочи. Толкова неочаквана беше молбата му. После, гледайки го право в очите, промълви:

— Аз изцяло ви се доверявам, Роналд!

Без да каже нито дума, Дюан излезе. Но Жаклин с изненада откри, че той стъпваше по-уверено. Ръката на Дюан щеше да бъде по-сигурна, нямаше да затрепери в критичния момент.

Беше започнало да се зазорява, когато той отново влезе в салона и събуди дремещата Жаклин с думите:

— Опасността е избягната!

Неспособна да проговори, Жаклин с благодарност му кимна.

— Накарах ви да чакате дълго, но по-рано не можех със сигурност да се произнеса.

— Аз знаех, че вие ще дойдете веднага, щом това е възможно — отговори развълнувано Жаклин.

Докторът отвори вратата.

— А сега идете да си легнете! Спете спокойно!

През следващите дни Жаклин много рядко виждаше съпруга си. Но това не пречеше да констатира колко уморен вид имаше той. Сякаш само волята го поддържаше.

Дойде денят, в който той каза:

— Днес вие можете да видите Белфорд. Съжалявам, че толкова дълго ви държах настрана, но важното беше да го върна непокътнат.

— Роналд — попита Жаклин, — заради мен ли вложихте толкова усилия, за да го спасите?

— Заради вас? — повтори той в недоумение. После добави студено: — Ако моите грижи към болните зависеха от някакви странични мотиви, то аз бих изневерил на професията си. За мен всички болни са равни и аз им се посвещавам с еднаква всеотдайност.

— Дори ако не бях виновна за инцидента с Белфорд, вие пак бихте проявили същата преданост?

— Точно така!

— Искате ли да ме придружите? — изненадващо попита Жаклин.

Този път учуденият беше Дюан. Изненадан, той се поколеба за момент, но после лаконично отговори:

— Добре.

Качиха се горе. Белфорд вдигна с усилие ръка, за да поздрави посетителите си, и каза със слаб глас:

— Аз съм отчаян, Жаки, че създадох такива затруднения на всички.

Жаклин се държеше нежно и внимателно. Малко настрана, Дюан ги наблюдаваше, но не можеше да открие нищо, което да даде и най-малък повод за съмнение. След малко той се извини, спомена, че има друга визита, и излезе. Младата жена стана веднага, любезно се сбогува с Белфорд и последва мъжа си.

— Не се връщайте късно! — помоли го тя срамежливо.

— Вие ще си бъдете къщи?

— Няма никъде да излизам, стига да зная, че ще си дойдете.

— Ще направя всичко възможно. Вие бихте могла да посетите още веднъж Белфорд, но не трябва да стоите дълго при него. Той е доста слаб.

Вечерта Дюан отново закъсня. Жаклин го очакваше в салона до специално запалената камина.

— Каква приятна изненада! — зарадвано възкликна той и уморено се отпусна на най-близкия фотьойл.

— Една чаша кафе, една лула и един час за отпускане — ето какво ви е нужно сега! — каза Жаклин, подавайки му лулата.

После взе огън от камината и му го поднесе. Дюан развълнувано хвана ръката ѝ, за да насочи пламъка, но след това не побърза да я отпусне.

— Роналд — каза тя нервно, — аз се тревожа за вас. Не можете ли да вземете малко отпуск, поне за няколко дни?

— Вие се тревожите? Защо?

— Защото имате лош вид.

— Но защо се тревожите? — настоя той.

— Вижте, във всичко това аз не виждам никакъв повод за веселие!

— Аз съм потънал в работа. Какво повече можете да искате?

— Разбира се, Роналд, но вие досега не сте ли отгатнали, че понякога желанията ми са прекалени? — след тези думи Жаклин

внимателно освободи ръката си.

Изведнъж тя усети важността на полупризнанието, което ѝ се изплъзна най-неочаквано от устата. Затова побърза да го омаловажи като добави:

— Има толкова хора, които имат нужда от вас, толкова погледи, които търсят вашето присъствие, толкова живота, които зависят от вас. Но вие може би сте много зает, за да си дадете сметка за всичко това.

— Да — каза той тъжно, — колко добре го казахте! И все пак на човек понякога му е нужно много по-малко. Понякога му стига да бъде нужен на едно-единствено същество на земята, да му бъде нужен повече от всички други... Това всъщност е любовта.

В стаята се възцари пълно мълчание. Любовта! Думата звучеше, кънтеше в ушите на Жаклин. Значи Дюан също се стремеше към нежност и любов! Защо не можеше да му открие, че никой на света, освен него, не съществува за нея.

— Роналд — промълви тя, — не бихте ли могли да си представите, че ме обичате... мен? Оставете ме да ви предложа подкрепата на моята нежност! — При тези думи една тръпнеща ръка се плъзна към него и нежно го привлече към себе си.

— Жаки, Жаки — възкликна той, — да симулирате любов — та това е толкова лесна измама... Но вие, Жаки, бихте ли могли наистина да дарите една илюзия?

Импулсивно и съвсем естествено младата жена се наклони към Дюан. Очите ѝ блестяха като звезди. Леко с устни тя докосна косите на мъжа си. Той повдигна лицето си така внезапно, че устните им почти незабележимо се допряха. Жаклин инстинктивно се отдръпна — достатъчен жест, за да се разбие красивата илюзия. Дюан рязко и грубо отблъсна жена си.

— Защо трябва да играем тази любовна комедия? Та нали бях свидетел на вашите излияния в автомобила? Нали видях ръцете, които ви обгръщаха?

Дюан закри очите си с ръка, за да избегне мъчителния спомен. Жаклин, мъртво бледа, се изправи.

— Вие мислите, че аз обичам Белфорд?

— Аз не мисля, аз зная... аз видях — сивите очи на Дюан изпускаха светкавици.

— Вие, вие ме оскърбявате за втори път!

Дюан протегна ръце и обгърна младата жена през раменете.

— Но вие... вие... аз зная, че не съществувам за вас... вие се грижите само за...

Тя вдигна гневно очи.

— Имате право да мислите, че не изпитвам симпатии към вас, но нямате никакво право да твърдите, че обичам друг!

— Но тогава... вие... не...

Жаклин довърши мисълта си:

— Не, Белфорд не ме интересува и никога не ме е интересувал!

Ръцете на доктора я освободиха.

— Лека нощ! — каза тя студено и бързо излезе от салона.

На другия ден Жаклин всячески се стараяше да избягва Дюан, но това така и не ѝ се удаде. Най-неочаквано той се появи за чая, а след това я последва и в салона. Там се доближи до нея, взе ръцете ѝ в своите и най-топло и чистосърдечно ѝ се извини. От вълнението гласът му трепереше, а Жаклин, за да не се поддаде на трогателното смирение, побърза подчертано студено да приеме извиненията му.

— Разбирам ви, Роналд — каза тя. — Да не коментираме повече!

— И така, вие не искате да ми простите. Много добре ви разбирам — отвърна той и побърза да излезе.

Вечерта Дюан предупреди жена си, че ще закъснее, защото ще играе бридж у Фрида. Прибра се късно.

През следващите дни постоянен спътник на Жаклин бе самотата. Достатъчна бе една дума и Дюан щеше да се върне, но младата жена така и не се осмеляваше да я произнесе. Накрая и двамата изгубиха надежда, че това мъчително положение ще приключи някога. Най-неочаквано и без сам да подозира, с помирителната роля се нагърби Белфорд. След три седмици лечение, напълно възстановен, Валтер Белфорд на сбогуване с Дюан има смелостта да каже:

— Вие сте изумителен... Аз смятах, че тя ви ненавижда, но открих, че всъщност ви обича.

Дюан попита студено:

— Тя ли ви го каза?

— Не съвсем. Но аз не съм слепец, Дюан.

Докторът го слушаше развълнуван и смутен, а Белфорд продължи:

— Никога не сте ми били симпатичен, Дюан. Сега — също. Може би е така, защото вие ме превъзхождате... Но това не ми пречи да ви засвидетелствам своята признателност и възхищение.

След този разговор Дюан оставаше вкъщи толкова често, колкото позволяваха служебните му задължения. Държеше се любезно и внимателно с Жаклин, но сякаш все нещо не достигаше в отношенията им. Думите на Белфорд бяха събудили надежди в душата му, но той като че ли не се осмеляваше да повярва в щастието си.

Една вечер двамата бяха поканени на гости у семейство Астон. Когато Жаклин излезе от стаята си, намери Дюан да я очаква пред вратата. В ръцете си държеше едно великолепно манто от чинчили. Щом съзря жена си, докторът с неподражаем жест разгърна красивата сребриста кожа. Жаклин не успя да сдържи възклицанието си:

— Нима е за мен? Толкова е красиво!

— Не познавам друга жена, на която това манто би подходило повече.

Жаклин радостно се засмя.

— Това ли е вашият начин да казвате „да“? — попита Дюан.

— Сложете ми го! Искате ли, Роналд?

Дюан с нежност наметна красивата кожа върху раменете на младата си жена. Жаклин остана неподвижна, затаила дъх.

— Щастлив съм, че мога да ви направя този подарък. Разрешавате ми, нали?

— Да... вие добре знаете — съвсем тихо отговори тя.

Фрида Бемон бе първата гостенка, която срещнаха у Астон. Това бе напълно достатъчно, за да помръкне радостта на Жаклин. Очите ѝ се напълваха със сълзи всеки път, когато съзреше откровено демонстрираната от Фрида близост с Дюан. Въпреки това тя не пропусна нито един танц, разговаряше с всички оживено и външно изглеждаше щастлива. В един от антрактите младата жена наметна мантото си и излезе на терасата. Нощта бе великолепна — светла, с обсипано от рой звезди небе.

— Хубаво ли прекарвате вечерта, Жаки? — изненада я гласът на Дюан.

— Не съвсем — отвърна тя, а после добави: — Не мислите ли, че сериозно сте озадачили приятелите си — та вие през цялото време не отделихте дори минута за мен!

Погледът на Дюан бе повече от особен.

— Е, добре, танцуйте сега с мен! — каза той тайнствено.

След това протегна ръце, грабна жена си и я притегли към себе си. Жаклин направи опит да се освободи, но настроението на Дюан беше заразително и тя започна да се смее.

— Тук, на терасата? — попита Жаклин.

— Защо не?

— Но това... това е лудост, пълна лудост!

Той я притегли по-близко.

— Да бъдем луди поне една вечер — тихо й прошепна той.

И преди тя да успее да отговори, я понесе в бърз валс.

— Сега ще минем, танцувайки, през салоните и накрая ще се появим в залата.

— Роналд, вие някога ми бяхте казали, че не можете да танцувате!

— Не бях ви казал, че не мога, а че не танцувам. О, аз танцувам много рядко!

— Въпреки това вие танцувате с голяма вещина — продума Жаклин, чието сърце биеше до пръсване.

Дюан я притисна по-силно към себе си.

— Да си обещаем тази вечер — нека винаги си казваме истината!

— Аз много ви вярвам, Роналд — промълви тя.

Дюан засили темпото и те, унесени и щастливи, се понесоха във вихъра на танца.

— Да спирам ли?

— Не, не! — почти извика Жаклин и нежно се притисна към него.

И те продължиха лудия си танц.

— Роналд — след няколко вихрени завъртания попита Жаклин, — друг път танцували ли сте така?

— Не! — отвърна той.

— Никога ли не ви се е случвало?

— Никога.

— И никога няма да се повтори?

— Ах, Жаки, как само ме питате!

— Роналд — каза тихо тя, — ревнива съм, жестоко съм ревнива!

— Тя била ревнива! Чувате ли, небеса, които сте над нас! Тя е ревнива!

Жаклин леко облегна главата си на рамото на Дюан. Цялото ѝ същество излъчваше подкупваща безпомощност и невинност. Изведнъж шум от гласове прекъсна очарованието. На терасата излязоха Фрида Бемон и приятелите ѝ.

— Госпожа Дюан флиртува със собствения си съпруг! Какъв лош вкус! — провикна се Фрида. — А ние ви търсим къде ли не!

— Чакаме ви за вечерята.

— Отчаяна съм — призна Жаклин. — Напълно бях забравила за нея.

— Винаги е така, когато Роналд преподава танци на лунна светлина — подхвърли Фрида. — Не сте забравили старите си навици, Роналд!

— Аз не съм запазил никакъв спомен, Фрида!

— Ах, каква къса памет имат мъжете! Не мислите ли и вие така, госпожо Дюан? Спомняте ли си, или не си спомняте, Роналд? Забелязала съм, че мъжете никога и нищо не си спомнят пред собствените си жени. Не си ли спомняте, Роналд, че ние трябваше да седнем на една маса, а после да се разхождаме на лунна светлина?

Дюан не успя да отвори уста — толкова бързо Жаклин хвана под ръка господин Астон и се провикна закачливо:

— Моля ви, приятели, заведете ме на бюфета! Умирам от глад!

През останалите часове на вечерта Жаклин изглеждаше весела, безгрижна и постоянно ухажвана. В един момент Дюан я откри сред група млади хора, които се надпреварваха в поканите си за танц. С мрачен вид той се наведе към нея и глухо попита:

— Помислихте ли да ми запазите поне един танц?

— Няма надежда, Роналд. Списъкът ми е попълнен.

В много лошо настроение Дюан се отдалечи. Няколко минути по-късно един слуга донесе на Жаклин съобщение от доктора — той я уведомяваше, че вече си е вкъщи. Веселостта на младата жена се срина като картонена кула. Тя се почувства изоставена и много нещастна. Набързо се сбогува с домакините и си тръгна. Роналд не беше в салона. Горещо, в стаята си, Жаклин зарови глава в леглото и зариди:

— Роналд, Роналд, а вие ме уверявахте, че никоя друга жена не съществува за вас... Обичайте ме, Роналд... поне малко... Съвсем

малко! — изплака тя.

На следващата сутрин Жаклин бе изненадана от неочаквана визита — посети я един млад човек от лабораторията. Той и предаде лист, изписан с формули, който е намерил при разчистването на помещенията. Жаклин веднага позна почерка на баща си. Това беше, както често ѝ казваше той, синтезиран израз на неговото откритие за епилепсията. Но за неин ужас младият мъж я увери, че е само една общоизвестна, на учебникарско равнище, развита формула.

Дюан се прибра късно вечерта. Те не бяха се виждали от злополучната вечер и между тях съществуваше една особена неловкост. Щом седна на масата, без каквото и да е предисловие, Дюан запита:

— Защо снощи се държахте така враждебно? Защо внезапно ме изоставихте и тръгнахте с господин Астон?

— Господин Астон ни беше поканил на вечеря. Освен това се оказа, че имате ангажимент... да се разхождате с госпожа Бемон в градината на лунна светлина.

Жаклин бе видимо развълнувана. Дюан я изгледа продължително.

— Но, Жаклин, вие ми бяхте обещала да ми вярвате! — каза той.

— Но вие ме подложихте на много тежко изпитание, Роналд!

— Наистина ли, Жаки? Толкова ли е трудно да ми вярвате? Аз много държа на това!

Жаклин погледна мъжа си в очите и разбра едно — ревността ѝ бе скроила лоша шега. Дълбоко в себе си реши никога повече да не се усъмнява в искреността на мъжа си.

Коничи влезе и съобщи, че кафето е сервирано. Те се отправиха мълчаливо към салона. Дюан седна близо до огъня, а Жаклин му поднесе чашката с кафето. За да разчупи тягостната тишина, тя реши да смени темата — извади полученото сутринта листче, подаде го на Дюан и попита:

— Роналд, това ли е формулата за епилепсията, която моят баща изведе?

— Да — отговори той, силно смутен.

Жаклин помълча малко, след което добави:

— А не се ли отнася тази формула за едно широко известно тонизиращо средство?

Дюан беше повече от слисан. Жаклин сложи леко ръка на рамото му и го помоли:

— Само ми кажете истината, моля ви!

Дюан дълго мълча, загледан в огъня на камината.

— Роналд, кажете ми истината! Моят баща не е направил никакво откритие, така ли е?

Дюан успя само да кимне с глава.

— Тогава всички изчисления в лабораторията са били чиста фантазия и вие не сте искали аз да го узная?

Дюан отново кимна с глава.

— Но моят баща мислеше, че е достигнал до голямо откритие!

Едва сега Дюан проговори. Като гледаше настрани, той й разказа мъчителната история на неговата болест. Жаклин го слушаше, без да каже дума. Накрая само попита:

— Роналд, тази мозъчна болест не се ли дължи на наследствено страдание?

— Съвсем не. Тя е резултат на мозъчен кръвоизлив. Към това се добави и голямата умствена преумора.

— Това ли беше причината, поради която ме държахте настрана от лабораторията?

— Да, аз се страхувах, че вие не ще понесете гледката на неговите кризи.

— Не знаех...

— Естествено. Нямахте как да ви го обясня.

— Аз... аз така го обичах... Благодаря, вие сте ми спестили едно вълнение, което трудно бих понесла.

Жаклин погледна Дюан право в очите и попита:

— Вие също го обичахте, Роналд, нали?

— Да — призна той кратко.

Опряла глава на коленете на Дюан, Жаклин избухна в неудържими ридания.

* * *

Следващите дни за Жаклин бяха повече от мъчителни. Терзаеше я споменът за баща ѝ, мисълта за непростимото ѝ отношение към Дюан не ѝ даваше покой, притесняваше я измъченият и уморен вид на доктора.

Една вечер те отново седнаха край камината.

— Роналд! — каза тя. — Днес самотата ми тежи повече от обикновено.

— Вие скучаете, Жаки? — отвърна ѝ той мило. — Трябваше да се сетя. Искате ли да поканим семейство Астон?

— Не искам никого тази вечер — отговори нервно тя и прехапа устните си, за да не добави: Не искам никого, освен вас... жадувам за вашето присъствие.

— Съжалявам, че не приемате предложението ми — отговори той, смутен от необичайното държание на Жаклин. — Мога ли аз с нещо да ви помогна?

— Роналд, не ви ли се е случвало да страдате от самота? — попита Жаклин.

— Имам доста причини, за да се чувствавам най-изоставения човек в света.

— Тогава вие най-добре знаете колко мъчително е това — каза тя тихо.

Дюан погледна младата си жена в очите, притегли я към себе си и каза:

— Жаки, моето присъствие ли търсите? — както обикновено той зададе въпроса си несръчно в очакване да получи утвърдителен отговор.

— Исках... исках само да ви благодаря за всичко, което сте направили за мен... Аз бях много разстроена, за да го направя по-рано.

— Вие нямате причина да ми благодарите.

— Аз съм ви така признателна, Роналд! За всичко, което сте направили за моя баща. Срамувам се, като си спомня как се държах с вас, какви мотиви търсех във вашите постъпки... Ще можете ли някога да ми простите?

— Между нас нещата въобще не стоят така. Та вие имате хиляди пъти право да ми се сърдите. Аз бях толкова често груб! Но пък и вие успяхте да се реванширате!

— Роналд, сега си обяснявам много неща. Но що се отнася... Роналд, кажете ми сега... кажете ми, моля, защо наложихте волята си да се оженим?

Дюан нервно скочи. Надвисна мъчителна тишина. Минути след това докторът с остър глас каза:

— Не искайте да ви отговоря! Не ме питайте... никога не ме питайте по този въпрос!

— Отказвате ли да ми дадете това обяснение, Роналд?

Дюан напрегнато се вгледа в сините, доверчиво вдигнати към него очи, но не откри в тях куража, на който разчиташе. Въздъхна дълбоко и се отправи към вратата.

— Роналд! — извика Жаклин. — Не излизайте! Няма да ви разпитвам повече. Обещавам ви! Имам още нещо да ви казвам.

Той се върна бавно. Тя се усмихваше с треперещи като на дете устни.

— Роналд, за да ви направя удоволствие, обещах да не питам повече. Искате ли и вие от своя страна да направите нещо, което да ми бъде приятно?

— Какво например?

— Вземете си отпуск!

— А вие ще ме придружите ли?

Жаклин се поколеба.

— Ох, аз нямам нужда от вас — побърза да отговори той и вече стигнал до вратата, добави: — За Бога, престанете да ме измъчвате! Достатъчно съм възрастен, за да се грижа за себе си и за своето здраве — и излезе.

Жаклин остана неподвижна и напълно обезкуражена. Защо ѝ трябваше да води този разговор? Самотата е за предпочитане пред тази сцена. Сър Астон се лъжеше — очевидно тя нямаше никакво влияние върху Роналд.

През следващите дни тревогата на младата жена растеше. Нямаше никакво съмнение, че състоянието на Дюан от ден на ден се влошава, а тя не можеше да му помогне. При най-малък намек от нейна страна той се сърдеше и я молеше да го остави на спокойствие.

Един ден Фрида Бемон я посети. По лицето на Жаклин личаха следите от сълзи.

— Моя скъпа — с демонстрация на превъзходство и откровено с цел да уязви започна Фрида, — безполезно е повече да се прикривате. За мен отдавна е ясно — вие не сте щастлива... Вие плачехте?

— Госпожо Бемон, искате ли да ми помогнете? — като потисна гордостта си, внезапно попита Жаклин.

— Стига да бих могла... разбира се. Ще бъда много щастлива да... Вие не се съмнявате, нали? Какво очаквате от мен? — съвсем объркано отговори Фрида.

— Бих желала да склоните Роналд да си вземе отпуск. Той спешно се нуждае от почивка. Моля ви, употребете вашето влияние, вашия чар, за да го убедите!

Очите на госпожа Бемон се притвориха като на котка.

— Няма да разпитвам повече, скъпа моя, но все пак ми се струва, че вие бихте могли да направите това по-добре от мен.

— Не — рязко отговори Жаклин. — Той не ме слуша. Моля ви да употребите всичкото си влияние и да го накарате да се откъсне за известно време от работата си! Готова съм на всички последици! Давам ви пълна свобода да действувате!

— Виждам, че накрая сте станала разумна.

— Можете да запазите за себе си преценките — прекъсна я Жаклин със стиснати устни.

— Искам да избягна точно това — да се влачите пред мен на колене, признавайки своето безсилие.

— Защо трябва да ме щадите? — разпалено я прекъсна Жаклин.

— Аз ви предупреждавах! Казвах ви, че няма да успеете да спечелите Дюан. Не ви ли посъветвах да не се месите в нашите работи? Трябваше да ми оставите Роналд, преди съвместният ви живот да стане непоносим. Но вие не пожелахте да вземете под внимание съветите ми.

— Добре, сега съгласна ли сте да го дочакате, за да поправите стореното?

— Вече ви казах — ще го направя с удоволствие.

Дюан се прибра отпаднал, с разсеян поглед поздрави Фрида и сякаш останал без сили, се отпусна на един фотьойл.

— Вие сте уморен, Роналд? — попита нежно госпожа Бемон.

— Много — отговори той сухо.

— Роналд, изглежда, че страдате?

— Така е и аз много бих искала той да си вземе отпуск. Виждате ли, Роналд, и госпожа Бемон намира, че имате лош вид?

Дюан мрачно се изсмя, Фрида бавно се приближи към него.

— Роналд — каза тя, — тревожа се за вас. Трябва да си вземете отпуск и да отдъхнете. Елате за няколко седмици на тишина и спокойствие в моята малка къща в Сюсе. Там сте винаги добре дошъл. Идеята е добра, нали?

Дюан мълчеше. Окуражена, мадам Бемон продължи:

— Там ще забравите тежките си професионални задължения, вашите сили ще се възстановят и бързо ще се оправите... Скъпата Жаклин плачеше, когато дойдох тук...

При тези думи Дюан се изправи на фотьойла, но госпожа Бемон нищо не забеляза.

— Кажете кога ще заминем? Утре? Вдругиден? Трябва да помислим и за друго — да вземем някоя почтена домакиня, която да играе ролята донякъде и на параван.

— Защо, нали имаме Жаклин под ръка? В краен случай и тя може да изпълнява тази роля, нали? — с язвителна ирония проговори Дюан.

Жаклин от изненада почти извика.

— Мой скъпи Роналд, всеки знае, че Жаклин и вие сте образцова двойка, но вашата скъпа жена е съгласна с мен, че сега ви е нужна промяна на средата и пълна почивка. В действителност тя ме натовари с тази задача...

— Наистина ли? — ледено попита Дюан. — Мога ли да ви попитам, Фрида, с какво право вие се месите в нашите лични работи?

Двете жени напрегнато го наблюдаваха. Съвсем пребледняла, госпожа Бемон стана от мястото си. Дюан позвъни и Коници веднага се показа. Докторът посочи Фрида, а след това — вратата. Разбрал жеста, Коници се отдръпна и госпожа Бемон при пълно мълчание напусна стаята.

Роналд се обърна към жена си и невъздържано попита:

— Ако толкова искахте да се освободите от мен, не можехте ли да намерите някой по-щадящ начин да го сторите? Аз щях да разбера!

— Роналд, как можете да говорите така? — отвърна тя, задушавана от ридания. — Не разбирате ли какво ми струва да ви виждам заедно с госпожа Бемон? Въпреки това аз я помолих да ми помогне. Вие сте болен и имате наложителна нужда от почивка... Аз много се измъчих и... въпреки унижението си пред нея... заради моите чувства към вас...

— Към мен? — повтори той като ехо.

Гордата малка глава се вдигна:

— Да!

— Жаки, вярно ли е? Казвате ли ми истината? Вие плачете!

— Да.

— Жаки, искрена ли сте? Вярно ли е, че заемам някакво място в сърцето ви?

— Обичам ви така много, Роналд, че едва ли някога, дори да искате да ви обещаю, ще мога да ви обичам повече — с притихнал като на дете глас завърши Жаклин.

— Скъпа! Скъпа моя! — прошепна Дюан.

Но Жаклин го спря с ръка.

— Моля ви, не се чувствайте задължен...

— Но вие не знаете ли, че ви обичам... че ви обожавам! Не се ли досещахте? Сляпа ли бяхте?

Той се спря развълнуван. Един тих глас стигна до него:

— Никога нищо не сте ми казвали — гласът заглъхна като въздишка.

Роналд развълнувано протегна ръце и притегли Жаклин към себе си, притискайки я силно в прегръдките си. Устните им неочаквано се сляха... А светът наоколо престана да съществува за тях.

Малко след това Жаклин леко се отдръпна. Дюан се наведе, повдигна нежното ѝ лице към себе си, сякаш да го разгледа, и отново я попита:

— Жаклин, истина ли е това? Истина ли е, че ви държа в прегръдките си, че вие сте моя... че мога да ви обичам... да ви обожавам... Или това е сън... твърде хубав сън, за да продължи?

— Не, не е сън, Роналд! Само се питам как досега не съм отгатнала вашите чувства!

— Моя скъпа, от първия ден, в който ви видях, ви обикнах! Обичах ви с една безнадеждна любов. Само мисълта, че друг можеше

да ви спечели, ме подлудяваше, караше ме да ставам лош и груб. Жаки, ще ми простите ли за това някога?

Тя сложи ръка на устните му.

— Не съжالياвайте, Роналд! Ако не бяхте се показвали понякога такъв, аз нямаше днес да науча колко ме обичате.

Той я притегли съвсем нежно.

— Нищо не може да ме извини, но приемам вашата прошка. Все пак, Жаки, сигурна ли сте, че не ме обичате от съжаление?

— Закълнете ми се в същото!

И двамата се засмяха.

— Роналд, разбрах, че ви обичам от деня на нашето посещение в болницата.

— От толкова време? А аз не съм и подозирал.

— Стараех се да не се издавам. Освен това бях сигурна, че вие не ми отвръщате със същото.

— А аз не мечтаех за нищо друго, освен да бъда обичан от вас.

— Защо не ме попитахте?

— Защото бях убеден, че Белфорд е избраникът.

— Аз никога не съм била влюбена във Валтер!

— Разбрах го...

След минута мълчание Жаклин каза:

— На бала у семейство Астон вие ме уверявахте, че за вас друга жена не е съществувала... Истина ли е това?

— Да! Но вярвате ли ми вече?

— Ревността тогава ме беше накарала да се съмнявам във вашите думи... Ревността страшно ме измъчваше...

— Фрида ли беше причината? — попита той, изчервявайки се.

Жаклин кимна.

— Искам да ви направя едно признание, Жаки — каза Дюан.

Силно безпокойство облада младата жена. Какво ще й каже? Опита се да отгатне:

— Вие сте я обичали някога?

— Не... не... но като разбрах, че го допускате, реших да не ви разубеждавам.

— Защо? Аз така страдах...

— Чувствам се много виновен, но... аз се надявах да ме ревнувате, а то... беше много хубаво. Натрупал съм куп прегрешения

пред вас, Жаки. Дали някога ще ми простите?

Дюан говореше тъжно, но в очите му се четеше и голяма надежда. Жаклин без колебание отговори:

— Имате само един начин да ме накарате да ви извиня — като си вземете отпуск!

— Заедно с вас?

— Да!

— Ваканция! Нашият меден месец! Това е толкова много, Жаки!

Тя повдигна глава, погледна го с вълнуваща нежност, опря глава на рамото му и промълви:

— Не, това е достатъчно.

Издание:

Автор: Конкордия Мерел

Заглавие: Един дълъг завој

Преводач: (не е указан)

Издател: ИК „Боивест“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Печатница: „Полиграфия“ АД — Пловдив

Редактор: Олга Димитрова

Художник: Георги Васев

Коректор: Елена Цветкова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2344>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.